ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Рік XXVII. ч. 11 ЛИСТОПАД — 1987 — NOVEMBER Vol. XXVII No. 11

ПРОМІНЬ

Рік XXVII ЛИСТОПАД 1987 Ч.11

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No.11 NOVEMBER 1987 VOL. XXVII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ:

М. Вільшина — Листопад 1
Резолюції Крайового З'їзду Союзу Українок 2
О. Кобилянська — В долах 3
Марія Храплива — Хто винен? 4
(нк) — Пам'яті д-р Ірини Пісневської 5
Уляна Пелех — Життя славетних 8
Валентина Юрченко — Пошуки Корення з якого ростемо 9
(нк) Успіхи п'єси — "За нами, сестри" 11
З подорожніх вражень Південної Америки 12
Голова Союзу Українок Канади відвідала редакцію 14
О. Авраменко — Halyna Kalchenko 15
Ukrainian Museum of Canada — Lydia Burachynska — Thoughts the History of Costume 17
Frances Robson — Women and Community 18
А. Курдидик — Шалик 19
Добр. Галя Слюзар — Семінар Ман. Відділ Союзу Українок 20
Громадська і родинна хроніка 24
Довкола дому 32
Українська вишивка 32
Квіти незабутнім 33

НА ОБКЛАДИНЦІ:
В. Касіян, Селянка з Покуття
Дереворит 1925 р.

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

М. ВІЛЬШИНА

ЛИСТОПАД

ТА НІЧ БУЛА ТАКА, ТАКА ВІДМІННА
ВІД НОЧЕЙ ТИХ, ЩО БУЛИ ПЕРЕД НЕЮ —
БЕЗМІСЯЧНА, ТРИВОЖНА, БЕЗПРОМІННА,
У ТАЄМНИЦЬ ЗАГОРНЕНА КИРЕЮ —
КОЛИ Ж НАРЕШТІ ВПАВ ЇЇ СЕРПАНОК,
ТО Й СВІТ БУВ ІНШИЙ, ЯК У КОЖНІЙ РАНОК.

ЩЕ МІСТО В СНІ, НЕ ВІДАЛО ПРО НІЩО,
ЯК В БРУК ЖОВНЯРСЬКІ ВДАРИЛИ ПІДКОВИ,
ЯК СТАЛЬ ПРИ БОЦІ БРЯЗНУЛА ЗЛОВІЩО, ЯК
СПАЛАХНУЛИ ПЕРШІ МАКИ КРОВИ,
ЯК ВАРТОВИХ ЗМІНИЛИ МИ НА БАШТІ
І НАШ ПРАПОР ЗАВІСИЛИ НА МАШТІ.

В ДОЛОНЯХ КРІС, ЗА ПОЯСОМ ГРАНАТИ
І МОВ ДВА ТИГРИ ПІД ШЕЛОМОМ ОЧІ —
ОТТАК ІШЛИ МИ РАНОК ЗУСТРІЧАТИ,
ЩО МАВ ПРИЙТИ ПО ТІЙ БЕЗСОННІЙ НОЧІ
І ЗДІЙСНИТИ ПО ДОВГИХ, ДОВГИХ ЛІТАХ
ТЕ, ЩО БАТЬКИ ЛИШИЛИ В ЗАПОВІТАХ.

МОВ БУРЕВІЙ, МОВ БУРЯ ДИКА, ЛЮТА,
ЩО РВЕ З КОРІННЯМ ДУБИ І ТОПОЛІ,
НЕМОВ СТРІЛА ДО ВИСТРІЛУ НАПНУТА,
ТАК МИ ТОДІ ЗІРВАЛИСЯ ДО ВОЛІ,
І ГРЯНУЛИ, НЕМОВ ГІРСЬКИЙ ВОДОПАД
В ІСТОРІЮ, А З НАМИ — НАШ ЛИСТОПАД.

РЕЗОЛЮЦІЇ 45-ГО КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

16—17-ого серпня 1987 р.

1. З'їзд, з нагоди 60-ліття Союзу Українців Самостійників і Союзу Українок Канади вітає все членство й висловлює признання за пророблену працю.

2. В зв'язку з відзначуванням 1000-ліття Християнства України З'їзд закликає членство включитися в місійну працю для придбання більшого числа членства.

3. **Українська мова** З'їзд постановляє:

а—уживання української мови в родинному й товариському спілкуванні має стати дороговказом нашої організації;

б—обов'язкове уживання української мови у внутрішньому порозумінні в наших установах — інститутах, музеях, колеґії. Всі платні урядники цих установ мусять володіти українською мовою в слові й письмі й її уживати в урядових годинах;

в— спеціяльну увагу звернути на провадження Рідних Шкіл, щоби тим способом запевнити молодий доріст;

г—пропонується організувати компетиції красномовства, деклямацій, читацьких гуртків і дискусій.

4. **Журнал "Промінь"** — У висліді недобору фінансів в журналі "Промінь" З'їзд закликає підтримати матеріяльно наш журнал і перевести акцію для придбання нових передплатників.

5— **Річна вкладка** — З огляду на дорожнечу, а заразом з тим упадок вартости доляра, З'їзд рішає піднести підставову членську вкладку на 1-ого доляра, себто — членська вкладка буде виносити 3 дол. глюс 1 дол. організаційний фонд, плюс 1 дол. Провінційний.

6. Заслухавши актуальних і цікавих доповідів представників федерального уряду, З'їзд закликає заохочувати своє членство брати участь у державних — федеральних і провінційних — справах, бо вони відносяться й до добробуту української громади. Спеціяльну увагу звертається на вироблення комунікації з пресою, судівництвом і міністерством зовнішніх справ для ближчого обзнайомлення українськими справами.

7. **Багатокультурність:** 27-ма секція чартеру прав говорить про багатокультурність, але без спеціяльного окреслення. З'їзд закликає піддержати акцію вироблення спеціяльного акту для багатокультурности з належним міністерством.

8. **Провірка Майбутнього Напрямку праці:** З'їзд звертається до Крайової Управи Союзу, щоб перевірити потреби свого членства відносно усучаснення програми праці відділів і визначила прийоритет такої програми, маючи на увазі культурно-освітню працю.

9. **Справа взаємовідносин Союзу Українок Канади з Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій:** після розслідження цієї справи створеним для цього комітетом, З'їзд прийняв рішення дальше провадити діялог для виясненння деяких ідеологічних питань.

Саскатун, Саск. 17-ого серпня 1987 р. Б.

В склад резолюційної комісії входили:

Галина Сенишин — Онтаріо-Квебек, секретарювала
Єлисавета Білич — Манітоба.
Оля Патрилюк — Саскачеван.
Олександра Гоголь — Альберта.
Анастазія Воробець Британська Колюмбія.

НАШІ ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ

Управа і членство
Відділу ім. Лесі Українки

при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі
складає сердечний привіт новообраній

ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Провінційним Екзекутивам і всьому членству організації з нагоди нашого 60-ліття.

Оснувателькам організації, довголітнім провідницям — головам Союзу Українок Канади, висловлюємо пошану і признання за всю їхню працю в минулому і тепер.

Наш Ювілейний З'їзд в Саскатуні у цьому 1987 році виявив силу своєї організованости у прямуванні для добра нашої Церкви і всього українського народу.

Єднаємось думками і постановами З'їзду, особливо у потребі плекання української мови, як важливого чинника нашого майбутнього. Радіємо допливом молодшого членства в Централі та по відділах.

Щоб наша спільна громадська праця зростала складаємо з нагоди 60-ліття $200.00 на журнал "Промінь".

Анастасія Міщук
голова

Павліна Кревецька
секретарка

ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА

В ДОЛАХ

(Присвята В-у і О-у)

Стоїть ліс. З дерев: берези, черемхи, дубина і т. ін.

Восени опадає листя, жовкне і шелестить. Грає в світлі різними барвами, іноді місцями жаріє проти сонця, мов само полум'я.

Між ними одна сосна. Все зеленіє.

— Чого зеленієш? — накинулися дерева одного разу на неї. — Ми всі осінню жовкнем і скидаємо листя, а ти одна хочеш відзначитись в лісі?

— Я сосна, — відповіла вона поважно.

— Що се сосна? Або ж ти не деревина, як ми? Не ростеш в землі? Коріння твоє деінде, як в землі? Як се?

— Я сосна, — водповідає вона знов поважно.

— Відколи живем, скидаємо рік-річно листя, не зміняємо свого звичаю, а ти одна бавишся зеленню. Сміх і наруга! Акторка!

Пішов лісом сміх.

Коли пізньою осінню почали сніжини літати і на їх гіллі білим пушком укладатися, а сосна все задержала свою одіж, піднявся гвалт.

— Ще не скидаєш твої голки. Вже час би! Ми вже давно про зелень забули...

— Я сосна, — знов відповіла деревина.

Тоді вони загуділи:

— Проч з тобою! Ти не деревина, ти зайда. Твоє право не природне, неможливо, щоб о тій порі справедлива деревина ще зеленіла!

Сосна схилила поважно свої віти до землі. Росла тут давно, та зелень усе задержувала. Голочки її стали гострі і неприязні проти неуважних дотиків, а вершиною здіймалася до небес. Самітною почувала себе в лісі. А що була ростом найвища, орел спинявся на її вершині, прилітав і відлітав. І добре було в її густій зелені. З її корони глядів на цілий ліс.

Гордий і різкий птах був, що низин не любов, а відносин з пташнею, що цвіріньокала по дубинах і трепетах, уникав. Сказано — цар птахів.

Добачила його раз стара черемха на вершині.

— А он на вершині зайди загніздився орел! — закричала. — Чи не сором се для нас, не зневага? Схаменіться А он скільки прекрасних молодих дерев у лісі, берези, трепети, черемхи, бучини, вільшина. Ні, він на зайді загніздився! Чи чули? Яка там з неї деревина? Давай зганяти з неї орла. Царя-птаха украла нам!

— Украла, украла! — понеслося лісом.

— Я сосна, — обізвалася деревина.

— Що сосна? І що з того? Які в тебе заслуги? Який з тебе на будівлю матеріал? Від сьогодні до завтра? Ціла твоя заслуга, що вгору пнешся. Гей, товариство, схаменіться, вона орла нам украла!

— Украла, украла!

— Я, власне, для орлів, — сказала сосна.

Новий гвалт:

— Для орлів? А то що? В нас нема вже на чім загніздитись? В нас нема трепет? В нас нема грабин? Нема бучин?

Ще раз пояснила деревина, що вона сосна.

* * *

Стрілець ішов лісом. До нього звернулися з скаргою.

— Проступки?

— Отак. Он та, що вгору пнеться...

Другий голос:

— Орла, царя-птаха, нам украла.

— Орла украла?

— Украла, украла!

— Де він?

— А он. На вершині зайди.

В стрільця зброя. Він пан і над царем орлом.

— Вбити?

— Ні, шкода. Може, дасться освіти.

— Освоїти, освоїти!

— А де йому зажити?

Знов гвалт:

— А он же трепети в нас! А он берізка молода. А он черемха пишна і запашиста. А мені що бракує? Об'ємиста і груба, на сто років матеріял.

— Добре. Треба зігнати орла з вершини.

Гукнув вистріл лісом. Задрижала корона деревини. Орел ні крилом не кивнув.

Розлютився стрілець. Давай підпалити сосну, щоб не вертав до неї більше.

Підпалив деревину...

Гей, який огонь спалахнув із неї! Як загорілася сосна! Мов у мученицю перекинулася за короткий час. Полум'я колихалося хоругвами між її широкими вітами, а золоті іскри розприскувались луком над цілою вершиною. Дим садив розпучливим розгоном під небеса, та рятунок нізвідки не наспівав. Кипуча живиця спливала, як сльози, вдолину, і горіла сосна, мов пречиста жертва. Згоріла аж до пня.

Спокійно стало в лісі. Спокійно і будено. Не чути широкого шуму сосни.

Вже не буде більше зимою зеленіти, не буде вже більше і орлів голубити.

МАРІЯ ХРАПЛИВА

ХТО ВИНЕН?

Цього року відзначаємо 150-ліття появи "Русалки Дністрової" — збірки поезій та оповідань написаних перший раз в історії Західньої України народною мовою. Це була знаменна подія, вона бо стала початком не лише письменства українською мовою, але й пробудження та відродження національної свідомости в Галичині.

Маркіян Шашкевич у своїх віршах казав любити рідну мову, щоб вона як та "квітка дрібная" розцвіла й "весь луг скрасила". Він турбувався, чому наша мова є нам "не мила" й чому мали б "встидатися" її.

Чи таке питання не відноситься й до нас тепер (як слушно згадав про це проф. В. Ленцик). Наша мова гарна, літературна, "солов'їна", оспівана поетами, а люди цураються її та "полюбляють чужу". Хоч ми й розсіяні по світі, але маємо повну свободу й можливість плекати нашу матірню мову. На наших рідних землях випихають її, засмічують русизмами, людей за неї переслідують, а тут батьки відмовляються передати її своїм дітям, розмовляють між собою по-англійськи, забуваючи, що діти вчаться на обсервації та прикладі. Приймають теж від дітей, як вони звертаються до них чужою мовою. Батьки не мають часу на те, щоб вчити дітей рідної мови й діти забувають її.

За такий стан не треба складати вини на школу, Пласт, СУМА, чи Церкву, бо вони дістають вже здеморалізованих під мовним оглядом дітей. Корінь лиха є в родинній хаті, де є достаток, вибагливе устаткування, найновіше приладдя і... безвідповідальність, самозакоханість у вигідному житті та бездумна байдужість. А треба знати, що ті батьки — це люди освічені, кляси наших професіоналістів, які виросли в нашому середовищі, де панувала українська мова. Чи справді є маловажним і неможливим, як це вони твердять, щоб у хаті та в товаристві домінувала виключно українська мова? Є дуже важливим і можливим, бо є ще родини, що вийшли з того самого середовища і в їх домах розмови відбуваються українською мовою. З то го приводу їхні діти не відчувають ані примусу, ані кривди. Для них це є зовсім природно, бо така в їх хаті є засада. Щобільше, є наші родини, що живуть далеко від центрів нашого поселення, де нема ні української школи, ні товариств, ані установ, але дім їх є наче твердиня. Об його мури відбиваються всі хвилі асиміляції і не подолають його. Там є батьки, що бережуть свою українську ідентичність, там є матері, що кожного дня час на навчання дітей українознавства мають, а всі інші зайняття є на другім пляні. Родинний дім — це перша й найважливіша школа. В час дозрівання й формування світогляду батьки навчають дітей послуговуватися рідною мовою в усіх аспектах. Мова є виявом культури — це образ душі народу. Не вільно забувати рідного слова.

Недавно на одному українському весіллі трапився незамітний, але який же багатозначний епізод. Коло церкви стояв гурток святково одягнених дітей між двома й дев'яти роками віку й розважався розмовами. До них прислухався один чоловік, що приїхав з Австралії на те весілля. Він почув, що всі, крім одного хлопця, говорили між собою по-англійськи. Лиш той один послідовно розмовляв по-українськи. Тоді наш австралієць підійшов до нього й всунув в руку здивованому хлопцеві доляра "за українську мову"... Навіть варто говорити по-українськи, — мабуть подумав хлопчина, — але чому за те платити?

Багато пишеться на тему української мови в дітей, але ті, до кого це найбільше відноситься, того не читають. Вони обмежуються читанням часописів і журналів англійською мовою. Вони теж ходять на імпрези переважно лиш розвагового характеру так, що нема як досягнути їх і спам'ятати. Лишається ще Церква, до якої вони належать. Може знайшлося б місце в програмі святкувань тисячоліття Хрещення України на заклик до батьків берегти й плекати рідну мову? В ім'я цієї історичної події та в ім'я відповідальности за наше майбутнє варто вжити всіх засобів у цій важливій справі. В багатьох випадках є ще можливо завернути течію й направити зло.

А тим часом на питання хто винен, що діти не говорять по-українськи, треба відповісти: винні їхні батьки.

"Свобода"

А орел, цар птахів?

Відлетів, збивши люто крильми, не повертає більше. Загніздився на високій скелі, несила освоїти його. Іскрить очима до наближаючихся з низин і береже свою самітність...

Гордий і неприступний, не зміняється він ніколи. Все проче забув. Трепети, черемхи, бучину і дубину. Лиш одно не вгасає в його душі — се образ пишної жертви, що в долах упала, і погорда до низин.

ПАМ'ЯТІ Д-Р ІРИНИ ПРІСНЕВСЬКОЇ-ЗОЩУК

ЗАМІСТЬ КВІТІВ У РОКОВИНИ ВІДХОДУ

Ще в першій половині минулого року дійшла до нас вістка, що у Відні, дня 3 березня 1986 року померла д-р Ірина Прісневська Зощук. Смерть цієї видатної українки викликала широкий відгомін, тому що ім'я Ірини Прісневської було відомими в історії жіночого руху, пов'язане з Союзом Українок в Західній Україні, з Світовим Союзом Українок, до якого управи вона входила, а також її діяльність на чужині в Українськім Жіночім Союзі в Австрії та іншій суспільно-громадській праці.

Прісневська Ірина народилася 26 березня 1903 року в Здолбунові, на Волині. Там же закінчила вона народню школу і ґімназію. Лікарські студії почала в Празі, Чехословаччина, а закінчила у Познанні в Польщі. Тут вона отримала науковий ступінь доктора лікарських наук, захистивши докторську працю про "Велитенські новородки" на Ґінекологічно — поліжничій Клініці у Познанні. Рівночасно з підготовою докторської праці отримала звання знавця в поліжництві.

Вернувшись на Волинь, Ірина Прісневська захоплюється громадським рухом, особливо бере активну участь в організаційній роботі Союзу Українок Волині, поруч тодішньої голови Союзу Українок Волині, пані Багрянівської. По Першій світовій війні ця частина Волині зістала під окупацією Польщі й уряд робив різні перешкоди національному на громадському рухові на Волині. В 1938 році польські власти розв'язали Союз Українок Волині. Ірина Прісневська їздила до Варшави і в міністерстві внутрішніх справ, склала протест проти ліквідації організації.

Захопившись працею жіночої організації, д-р Прісневська приєднується до Союзу Українок в Галичині та стає поруч провідниці і голови Мілени Рудницької, репрезентує на з'їздах Союз Українок Волині, бере активну участь у Першому Жіночому Конґресі у Станиславові в 1934 році та входить до управи Світового Союзу Українок в 1937 році у Львові.

В 1939 році Ірина Прісневська одружилась з д-ром Степаном Зощуком. Вінчання відбулось у козацькій церкві в Калуші. Коротко перед початком Другої світової війни переїздить до свого чоловіка у Познані, відкривши лікарську приймальню при Алеє Гетьманське 42. В 1943 році переїздить до Відня, де працює доривочно в Університетській Клініці внутрішніх недуг, потім у лікарні "Кайзерін Елизабет" та в лікарні Штокерав під Віднем. Виховує доньку Одарку Світлану, яка народилася 1943 р. і сина Аскольда, народженого 1945 р., який помер на восьмому місяці свого короткого життя.

Ірина Прісневська Зощук

Після війни, в 1945 році, д-р Прісневська засновує УМХС. (Українська Медична Харитативна Служба) у Відні, з метою нести допомогу хворим залишенцям. Рік пізніше, дня 13 вересня 1946 року започатковано заходи заснування Українського Жіночого Союзу. З ініціятиви д-р Ірини Прісневської скликано 29 червня 1957 року основуючі загальні збори жінок, на яких ухвалено відновлення діяльности уже давніше існуючого у Відні Українського Жіночого Союзу. Головою обрано д-р Ірину Прісневську, заст. голови Наталю Лянґ-Піґуляк.

Д-р Ірина Прісневська у співпраці з управою та членками розвинула живу діяльність серед українського жіноцтва і цілої громади. Головним завданням організації було недопустити до занепаду української мови, звичаїв, української духовости. Жінки почали влаштовувати вечірки, як академію в честь Ольги Кобилянської, О. Олеся, свято День Матері, Свят Вечір різдвяний та інше, На академію чи Свят Вечір приходили жінки й діти в народніх одягах. Приходила і д-р

ГОЛОВНА РАДА ВСЕСВІТНЬОГО СОЮЗУ УКРАЇНОК. — Організаторки й учасниці Першого Світового Конґресу Українок у Станіславові, 1934. Сидять зліва: Олена Шепарович (Галичина), д-р Ірена Прісневська (Волинь). Наталя Лівицька-Холодна (Східня Україна), Зинаїда Мірна (секретарка В. С. У.), Софія Русова (почесна голова В. С. У.), Мілена Рудницька (голова В. С. У.), Константина Малицька (виховна референтка), Олена Штогрин (Союз Українок ЗСА), Ольга Ціпановська (Львів). Стоять: Тоня Горохович (Волинь) і Ліда Мриц-Шавяк (Галичина). Відсутня на світлині Ганна Чикаленко-Келлер (референтка закордонних справ).

Ірина з донею Одаркою в народних одягах, що й підкреслювало національну свідомість та пошану до свого українського походження, що дуже важить на чужині.

В травні 1959 році відбувався у Відні Конґрес Міжнародної Жіночої Ради. В цьому Конґресі брав участь Український Жіночий Союз Австрії в особах його голови д-р Ірини Прісневської Зощук з членками управи. Коли взяти до уваги, що від 1938 року до 1959 на жіночих міжнародніх конґресах у Відні ніхто українського жіноцтва не заступав то теперішня їхня присутність була неабиякою подією, що й звернула на себе увагу деяких чинників східнього сусіда. У другій Міжнародній Конференції Для Справ Родини в 1959 році брав участи Український Жіночий Союз в тому самому складі що у попередньому. Ці виступи і праця серед громади д-р Ірини Прісневської з управою перерішили долю Українського Жіночого Союзу і У.М.С., яких д-р Прісневська була головою. Безправне перехоплення влади в УМХС у Відні деякими землячками змусило управу подати справу до державного суду...

Це лише кілька подій з життя і громадської діяльности д-р Ірини Прісневської по війні на чужині. Багато розгублених листочків історії її життя за часів юнацьких та студентських, а також в Союзі Українок до війни — тяжко позбирати. Одержима любов'ю до України, до українського народу, вона часто бувала між українськими селянками по різних селах Волині, об'єднуючи їх в Союзі Українок. Любувалась в українській народній ноші, пісні, поезії, театрі, хорі і в тому дусі виховувала свою одиноку доню Одарку Світлану. Була вона талановитою декляматоркою. Одним з таких виступів був у Берліні в квітні 1940 року поруч Юліяна Ґеника Березовського. У Відні часто звеличувала різні свята й урочистости своїми виступами.

Як лікарка була люблена серед свого народу, головно українським волинським селом, маючи загальне признання доброї лікарки. Прихильне відношення до людей з'єднувако їй пошану.

У подружжі була вона взірцевою дружиною і люблячою мамою для своєї доні. Тяжко переживала болючий удар долі — раптової смерти сина Аскольда, серед донині невияснених обставин.

Д-р Ірина була життєрадісною людиною, повною запалу до праці і над собою в лікарюванні та серед української громади за межами українських земель. Її постійно можна було застати при читанні, гребанні у словниках, енциклопедії, лікарських книжках, то знову писанні статей чи просто виписуванні цікавих для неї вісток. Вона постійно чомусь навчалася.

На похороні, на чужині, не було багато людей.

☞

З 65-ліття на пресовий фонд "Променя"

Лондон, Онт.

Уквітчався лондонський відділ Союзу Українок Канади ріжними ювілеями цього року, а особливо 65-літтями.

Спостерігаючи, як проворно працюють членки приготовляючи обіди, поминки, базарі не хочеться вірити, що багато з них досягли, або близенько "золотого віку". Кожне відзначення ювілею має за мету асигнування фондів для "Променя".

Одним з останніх ювілеїв було вшанування членки відділу з часу його заснування Катерини Рибки в її 65-ліття. Працьовита, проворна, готова допомогти там, де потреба.

Запросила до себе Катруся на "чашку чаю" найближчих приятельок. Дякуючи Вірі Новицькій і Вікторії Калюжній членки відділу і друзі з католицької громади одна по одній заповнили просторій дім Катрусі. В погляді ювілятки було здивування і радість бо така масова участь в гостині була дійсною несподіванкою.

Молитву "Отче Наш" промовила найстарша членка Параскева Шевченко і піднявши келих вина проспівали "Многоліття". Вдовольнявшися смачною вечерею (а вона була не лише смачна, а й багата!) слухали жарти Віри Новицької, яка керувала програмою. Від відділу вітала голова Віра Яремченко, а від присутніх привіт і подарунок вручила Віра Новицька.

Катруся подякувала організаторам "несподіванки", а присутнім за вшанування її в цей день і за подарунок та від себе пересилає 25.00 дол. на пресфонд "Променя". А від нас, дорога посестро, кріпкого здоров'я, витривалости для праці при громаді і організації!

Н. Кузьменко

Подяка Шевченківській Фундації

Українська Канадська Фундація ім. Тараса Шевченка у Вінніпезі, оцінюючи ролю преси в суспільно-громадському житті нашого народу, кожного року визначує певну суму зі своїх доходів на піддержку української преси в Канаді.

Цього року журнал "Промінь" одержав 500.00 дол. на прес.фонд журнала, як чергова дотація з Шевченківської Фундації.

Централя Союзу Українок Канади разом з редакцією журналу "Промінь" складає щиру подяку членам дирекції Шевченківської Фундації за зрозуміння потреб преси, за ухвалену дотацію, управі канцелярії за пересилку вище згаданої суми.

За Видавництво,
Єлисавета Білич,
референтка журнала "Променя".

Коли б це було в її любій батьківщині, на Волині, то супроводжували б її всі села рівненської і здолбунівської земель. Хай чужинна земля прийме її у своє гостинне лоно, вірну дочку українського народу. Вічна їй пам'ять.

(нк)

Свято Лесі Українки в Гамільтоні

Кожного року, відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні, влаштовує свято присвячене пам'яті Лесі Українки, відзначуючи як патронку нашого відділу і поетесу нашого народу. Цього року, це свято відбулося в неділю 15-го лютого, в залі Св. Володимира.

Зараз після Богослуження, всі зійшли до парафіяльної залі на перекуску, котру приготовили кухарки й членки нашого відділу та на концертову частину програми, що її приготовив культурно-освітний комітет. Голова, пані Тамара Дудка, привітала всіх присутніх. Отець М. Шкрумеда провів молитву. Усі засіли до смачного обіду.

Пані Варвара Логин виголосила вступне слово і провадила дальше програмою. Пані Надія Пенюк представила гостю-доповідачку, м-ґ. Тоню Гороховач з Торонта. У програмі взяли участь: хор місцевого відділу Союзу Українок під дириґентурою Макара Сушка і під акомпаняментом Оксани Сушко; Бандуристи ім. Остапа Вересая, при Школі св. Володимира, під керівництвом пані Галі Роєнко; Вірш на слова Лесі Українки прочитала сумківка Надія Гомонко.

Закінчилось свято загальним співом "Ще не вмерла Україна". Прихід з цього свята, в сумі $50.00, призначений на пресовий фонд журнала "Промінь".

Марія Погорецька

Волосся: кольор, причіска і їх значення

— Сітку на волосся знали вже жінки бронзової доби. Їх плели з льняних ниток. Ті сітки при тримували волосся, що спадало на спину і на плечі. Так і сьогодні.

— Тепер на всіх перехрестях можна читати, що джентлменам подобаються русявки. В давній Греції жінки з природи були русяві, і цього було іноді забагато. Тож вони фарбували волосся на червоно, бронзово або чорно, щоб звернути увагу чоловіків.

— На знак смутку-жалоби в давній Греції жінки обтинали волосся. Чоловіки — все навпаки — запускали довгі бороди.

— В середні віки червоне волосся вважалось ознакою злого характеру. Англійська королева Елизавета була скора до гніву, її боялись. Вона, неначе щоб підкреслити таку свою вдачу, носила тільки червоні перуки. Мала їх 80 штук різних відтінків.

Донедавна в Україні червоне, руде волосся не втішалось любов'ю. Відома пісня про те, як козак любов три дівиченьки: чорнявую та й білявую й третю руду-препоганую. Також каза ли на рудого хлопця, що він не певний, "позначений Богом"... Сьогодні руде волосся не тіль ки що викликає нехоті, але й буває принадою і штучною оздобою жіночої голівки.

ЖИТТЯ СЛАВЕТНИХ

"...пам'ятник і букви золоті —
Не те,що люди ставлять на могилі,
А те, що ти лишив їм у житті".
Д. Білоус, День поезії, Київ, 1965 р.

Всіх нас цікавлять життєписи славетних людей. У них же багато не тільки повчального, корисного, але й часто драматично-зворушливого. У нашій історії, через політичні обставини, є ще й досі забуті або мало відомі, або неправильно насвітлювані життя і діяння наших великих творців культури та історії. Згадаймо хоч би кількох з них: Максим Березовський, Артем Ведель (композитори), Настя Лісовська (Роксоляна, дружина султана Сулеймана), Олександер Лазаревський, (історик), Григорій Полетика, Іван Полетика (культурні діячі 18 ст.), Микола Гулак (науковець, політичний діяч), Андрій Рачинський (диригент і композитор) та багато-багато інших. Максим Березовський (1745-1777) походив з старовинного козацько-дворянського роду, випускник Київської академії (колишньої Могилянської академії), учень визначного італійського музичного теоретика Дж. Мартіні, член Больонської Філярмонічної Академії в Італії і автор опер "Демофонт", "Іфіґенія", "Марія" та інших великих музичних творів, переслідуваний царицею Катериною II і Потьомкіном (вони спалили тексти його творів, а з ними й оперу "Марія" із життя Запорозької Січі), доведений до розпачу, поповнив самогубство на 32-ому році життя.

З Києва М. Березовського забрав генерал Рум'янцев до Петербургу, а тут Максим заприязнився з графом Олексієм Розумовським, чоловіком померлої цариці Єлисавети. У придворській царській капелі, під проводом італійського капельмайстра і композитора Цопписа, за три роки він розвинув свій талант. Став провідним співаком у театрі, чарував своїми композиціями — кантатами, ораторіями, хоровими концертами, повними мелодійности, ліризму, романтики, чистоти тонів, що були відгомоном української народної пісні та думи. Заходами Розумовського Березовський виїхав до Італії на поглиблення студій.

Сергій Плачинда, і Сергій Колісниченко автори твору "Неопалима купина" (В-во ЦК ЛКСМУ "Молоді" Київ, 1968 р.) описати життя кількох славетних, які "хотіли щастя, волі, світла своїй батьківщині, прагнули своєю працею і жертвенністю возвеличити рідний народ".

Чудовий голос й надзвичайна обдарованість Березовського виявилася вже в ранньому дитинстві: дев'ятирічним хлопчиком він був прийнятий до Київської "Академії наук свободних", тодішнього осередку музичного життя всієї України. Звідси Рум'янцев, побачивши "маленьке диво", забрав його до Петербурга. Тут, разом з новими товаришами — співаками придворної капели, які, як і він, були з України, Березовський брав участь у виставах італійської опери. Ми зустрічаємо його ім'я поряд з іменами уславлених солістів — виконавців опер Ф. Арайт "Олександер в Індії" та В. Манфредіні "Упізнана Семіраміда", що їх грали в Оранієнбаумі в 1759-1760 роках при дворі майбутнього царя Петра III.

При кінці 1760-х років Березовський їде — за державний кошт — удосконалювати майстерність до Італії. Опинився він у Болоньї "італійських Атенах", за висловом К. Гольдоні. Українців знали на цій землі. У Болонському університеті наприкінці XV століття вчився, а згодом був ректором Георгій Дрогобич де Русія, або просто Юрій Дрогобич) — видатний учений, перший український автор друкованої книги. Неподалік в одному з найстаріших італійських університетів — Падуанському в середині XVII навчався сподвижник Богдана Хмельницького корсунський полковник Нестор Морозенко. Майже одночасно з Березовським у Римі навчався й працював земляк із Глухова — маляр Антін Лосенко.

Тоді в у мистецькому житті Болоньї важливу ролю відігравали так звані академії — творчі зібрання композиторів, інструменталістів, співаків. Особливо авторитетною була Академія філярмоників, де царював падре Мартіні — наставник багатьох видатних композиторів. Тут Максим Березовський, ставши членом філярмонії, був першим композитором з Росії, визнаним за кордоном. Його ім'я золотими літерами викарбуване на стіні академії поруч з ім'ям Моцарта.

В Італії М. Березовський створив драматичну оперу "Демофонт", яку з успіхом виконували

1773 року в Ліворно, де стояла російська ескадра.

Наступного року Березовський повернувся до Петербурга. В Росії його зустріли холодно. Став він співаком придворної капелі — посада, яка зовсім не відповідала його творчим можливостям. Жив на тій посаді серед нестатків, поневірянь (заходи графа Потьомкіна організувати в Катеринославі музичну академію були безуспішні) ще три роки, а це довело його вкінці до самогубства. Прожив талановитий композитор всього 32 роки.

Відомо, що багато творів М. Березовського загублені. Останніми роками в Парижі знайдено клясичний твір нашого композитора, сонату для скрипки й чембало. Ноти до неї зберігаються у нотному відділі Паризької Національної бібліотеки. Позначені ноти роком 1772, місцем Піза. Соната ця великої мистецької вартости, вона не поступається кращим сонатам Й. С. Баха, Гайдна, Моцарта. Твір споріднений з блискучим доробком скрипалів-композиторів з болонської скрипкової школи на чолі з А. Кореллі, з творчістю корифеїв — А. Вівальді, Дж. Тартіні. У творі відчуття радости життя, "сонячна" енергія, а також деклямаційність, речитативний характер музики. Тому й соната Березовського належить вже новій епосі, яка знайшла найвище втілення в творчості віденських клясиків — Гайдна, Моцарта, Бетховена. У ній гармонійні форми, пластичність образів, ясність вислову, а до того сонату Березовського вирізняє самобутній національний зміст, що споріднений з українським фольклорним джерелом. Композитор природно й органічно вплітає в мелодію інтонаційні звороти української народної пісні.

Творчість Максима Березовського знана й поза межами України. Під час першого міжнародного фестивалю стародавньої музики східніх слов'ян, що з 1966 року організує ці фестивалі ЮНЕСКО, у м. Бидгощ (Польща) виконувано з великим успіхом відомий концерт Березовського "Не отвержи мене во время старости" "Дивовижної сили і краси музика" — так висловились про концерт музичні критики.

Уляна Пелех

Подано за Ю. Колісниченком, С. Плачиндою і З. Золозовою.

ВАЛЕНТИНА ЮРЧЕНКО

ПОШУКИ КОРЕНЯ З ЯКОГО РОСТЕМО

Докія Гуменна, "Прогулянка алеями мільйоноліть", мікроновелі, 169 стор., В-во "Смолоскип" ім. В. Симоненка, 1987 рік.

Добре відома українському читачеві авторка знову занурилася і нас веде за собою "в глибинні царини, до яких свідомість уже не має доступу", у "нагромадження дивовижних скарбів нашого духа", де вона вдається до розшуку джерел "цілого сплетіння нашого думання", що в ньому живуть символи-слова, прислів'я, популярні вислови і прикмети. У передмові до книжки Докія Гуменна називає свій черговий твір "візерунком дум і мислі автора", а в ньому ще й ще раз намагається зрозуміти "закрути й вихори давніх подій на нашій землі", заглянути, "з якого кореня ростемо".

Сама назва книжки — "Прогулянка алеями мільйоноліть" — говоримо про те, що й цим разом Докія Гуменна збагатила нашу українську літературу твором свого улюбленого жанру — белетристики на науковому тлі. В цьому жанрі це вже десята книга авторки, починаючи з повісті "Велике цабе", виданої у 1952 році, а п'ять років тому, у 1982 році, вийшла в світ її попередня фантастична повість на тлі праісторії "Небесний змій". У своїй творчій лябораторії авторка спирається на джерельні праці, на документальні досліди науки, надаючи творові власну, індивідуальну візію. Треба сказати, що в цьому жанрі Докія Гуменна безконкуренційна, бо хоч у західній літературі він досить поширений, то в нашій українській літературі його немає. Свій твір "Прогулянка алеями мільйоноліть" авторка побудувала у вдалій формі 24-ох коротких новель ("мікроновель") з окремими інтриґуючими назвами чи то українських прислів'їв ("Про вовка помовка", "Та сама Параска"), з обрядових пісень ("Куниця — красна дівиця", "Ярило", "Сійся, родися"), чи з ігор та хороводів ("Горю-горю, пень", "Десь тут була Подоляночка"), що тісно в'яжуться зі змістом, укладеним в діялогах і дискусіях між приятелями або подругами, чи в товаристві. Розмови відбуваються в різних місцях нюйоркської метрополії — на пляжі Коні Айленд, в кафетерії, у Природничому музеї, на

пароплаві до Стетен Айленду, в підземці, за святочним столом тощо.

Молоді люди, відштовхнувшись від буденщини, дошукуються відповідей на питання — на чому будуються теорії про сліди минулого життя на Землі, де беруться перекази про катаклізми на ній, звідки у людей ідеї про надприродні риси мітологічних істот, філософують про закони нашої планети. Міркуючи про знайдення предка людини, що жив мільйон років тому (австралопітек), а до того, що в Африці знайдено кістку людини, яка начислює навіть два мільйони років, цікавість заводить співрозмовців до початків праісторії, у загадкову і таємничу нашу минувшину, походження мови: вони віднаходять залишки прадавніх слів, які увійшли в нашу та інші мови світу, шукають коріння власних імен, українських традицій і звичаїв, які, за висловом авторки, є "зашифрованою історією народу", що допомагають "реконструвати цілі епохи".

З діялогів молодих аматорів-етнографів і археологів Докія Гуменна в легкій, приступній для широкого читача формі розстелює мереживо думок, доповнює їх власною візією, протягає нитку з сивої давнини до сучасности (мікроновеля "Сійся, родися" та ін.). У мікроновелі "І чиї ми внуки?", на Різдво, настрій зібраного товариства "пронизаний святом" і "колядки ллються одна за одною звідкілясь із етеру, щипаючи емоційні струни кожного".

За святочним столом присутні поділені своїми зацікавленнями, гуторять "про злочинство і крадіж авт", про наркоманію, "маріхуану", якою на американських прийняттях відкрито частують гостей... І раптом розмова переходить на скитів, які конопляне насіння, що з нього готують цей наркотик, клали на розпечене каміння і "блаженствували в ароматичному куреві", як свідчив Геродот. Вив'язується цікава дискусія про скитів, їхні звичаї, про "допотопну цивілізацію", а слово "коляда" виявляється найдавнішим словом, "з часів льодовика, із словника нерозкришеної на діялекти прамови", це ж "заклики до сонця, щоб не скотилось... у темряву", — їх співали-виголошували наші далекі предки, а ці заклики, мабуть, відлунюються і в наших генах. В мікроновелі "Перун і сокирка під лавкою" бабуня Лада веде цікаву розмову з онуком Юрасиком, що вчиться в Школі українознавства, оповідає йому про Перуна, про давній звичай "сокирки під лавкою", ділиться своїми знаннями і досвідом з допитливим онуком, який і сам не цурається української книжки (що, на жаль, є рідкістю серед наших дітей на еміґрації, додамо від себе).

Остання мікроновеля "Прогулянка алеями мільйоноліть", що й дала назву книжці, ніби конденсує те, що дискутувалося перед тим поміж приятелями чи в товариському гурті. І знову розмова обертається довкола мітології, зродження ідеї про існування всесильних богів у стародавніх народів, а у висновку один із співрозмовців твердить, що це випливає із людської пам'яти "про якусь попередню расу з високою цивілізацією, із знанням таких законів природи, яких ми й досі не знаємо"... Наша планета Земля, звичайно, зберігає ще багато таємниць, існуючи більйони років, отже "на ній моли розвинутися й зникнути кілька цивілізацій". Ці таємниці, може, ховають і льоди полюсів (п'ятнадцять миль завтовшки!), і дно океанів, бо як же там могли з'явитись поклади кам'яного вугілля чи нафти? Якісь незнані нам ще катаклізми перевертали все так, що одні континенти спускалися під воду океанів, а інші виринали з неї, ставали суходолом.

Але не буду переповідати змісту тих оригінальних мікроновель Докії Гуменної. Їх варто прочитати і розворушити цікавість до свого "кореня". Дуже чепурно видана книжка має понад 50 ілюстрацій (прадавні наскельні різьби, рисунки, зображення богів, людей і звірят, зразки мистецтва Трипілля і скитів тощо). На твердій обкладинці фраґмент композиції у заповіднику Кам'яна Могила на Мелітопільщині. Як і завжди, шановна авторка обдаровує нас мовним багатством, а легкість викладу такої поважної тематики дає нам цілковиту підставу радити цю її книжку широкому українському читачеві, а зокрема старшокласникам українських шкіл. Та й справді — чому ж не прогулятися самим тими таємничими алеями мільйоноліть? Це ж така незвичайна й цікава прогулянка!

"Свобода"

УСПІХ П'ЄСИ — "ЗА НАМИ, СЕСТРИ"

Учасники Провінційного З'їзду Союзу Українок у Манітобі та любителі українського театру мали нагоду бачити виставу української особливої нової п'єси — "За нами ,сестри". Назва п'єси взята з гимну Союзу Українок. Авторка п'єси Анна Звоздецька, опрацювала її з присвятою 50-літтю Союзу Українок Канади. П'єса вперше була поставлена в Саскатуні під час ювілейного З'їзду в 1977 році.

Провідна думка п'єси є показати як пробуджувався в Канаді український громадський рух серед українських поселенців у степових провінціях, як зростала національна свідомість серед молодшої ґенерації, яку важливу ролю відограє українська організація і що таке Союз Українок Канади.

Отже у першій дії бачимо молоде подружжя з двома дітьми десь у провінціях Саскачевану або Альберти, яке прибуло з іншої загосподареної місцевості "на добрі землі" на фарму. Господар Іван — його думки снуються довкола господарства, радіє добрим врожаєм, багатим достатком. Інші думки тривожать його жінку Марію, матір двоїх дітей. Немає тут ні своєї церкви, ні свого народного дому, ані своєї української організації, ані рідної школи, так як це було "там", відки вони прибули, хоч і жили там бідніше між своїми. Діти загублять тут українську мову...

Ось тут і шукання розв'язки такої відомої всім поселенцям проблеми, з якою зустрілась ця українська свідома родина. Вони вже не вдоволяються самим матеріяльним достатком. Вже бували вони на з'їздах Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, чули промови провідників самостійницьких організацій, читають свою пресу "Український Голос" і дорожать вони всім своїм рідним.

І тут знаходять вони розв'язку своїх труднощів — замість вертатись назад на старе місце на камінисті землі, заманити своїх людей сюди "на добрі землі", тут побудувати церкву, створити свою організацію і свою школу. Пишуть оголошення до Українського Голосу, закликаючи українські родини для поселення в околиці.

В другій відслоні першої дії бачимо вже перше засідання жінок поселенок, відбуваються наради заснувати жіноче товариство, діляться думками про ціль того товариства, яке рішає

Комітет театрального гуртка і аранжери вистави "За нами, сестри". Зліва направо: проф. Роман Єренюк, Павліна Іґнаш, добр. Марія Керніцька, Галина Коваль, добр. Анастасія Міненко.

вписатись до Союзу Українок Канади в Саскатуні. Назва товариства ім. Ольги Кобилянської.

В третій відслоні першої дії вже діти тих самих поселенців разом з ровесниками, новими сусідами організують забаву, формують свою першу молодечу організацію — Союз Української Молоді Канади, яка виросте і створить нове громадське життя...

Друга дія — величава концертова програма Сумківського З'їзду, виступає хор молоді, пописӱється чудова танцювальна група молоді, сольоспів, деклямації, зарясніла сцена барвами народної ноші, а публика з великим захопленням зустрічає кожний виступ. Це ж бо виросло нове покоління на рідному ґрунті і ніхто інший такого в Канаді немає.

Третя дія закінчується діялогом, або так званим, читаним театром, інсценізацією в особах п'яти постетей символів, що репрезентують окремі ділянки організації Союзу Українок Канади. Кожна з них має написано все те, що така організація впродовж всього часу зробила на ґрунті

(Продовження на ст. 23)

З ПОДОРОЖНІХ ВРАЖІНЬ ПО ПІВДЕНІЙ АМЕРИЦІ

В половині січня 1987 року група туристів вилетіла в ніч з Торонто до берегів Південної Америки в напрямі Буенос Айрес, Форт Іхвасу, Куритиба, Ріо де Жанейро, Торонто.

Мета тієї поїздки — відвідати українців-поселенців в цих містах та передати 2 тузеня бандур для молодечих товариств Бразилії на прохання владики Кир Єфрема Кривого, первоєрарха української католицької церкви. Літак ДС — 10 Бразилійської повітряної лінії "Вариґ" мав гарний спокійний літ, обслуга була добра, летіли 9 годин. Рухаючись на захід, ми переставили наші годинники на 3 години вперед.

На летовищах наш дорогоцінний скарб — бандури, запаковані в важкі дерев'яні скриньки, звертали увагу обслуговуючого персоналу та інших пасажирів. Закуплені вони були паном Чорним (Нью Йорк), оплачені приватними особами та українськими організаціями (як Суспільна Служба, відділ Торонто). Група українців з Нью Йорку складалась з одинадцяти осіб, які прилетіли на пів дня скорше, летючи через Міамі та тримаючи бандури лише в легких футлярах, без непотрібних важких та коштовних деревяних скриньок. Розмістившись по кімнатах "Сіті Готелю", вимившсь та відпочивши, ми на 2-гу годину зібрались у вестібюлі, щоб їхати та оглянути місто Буенос Айрес. Туристичним охолодженим автобусом ми виїхали з нашого готелю, який був розположений в центрі міста недалеко від президентського палацу "Каса Розада", де президент проводить свої урядові години. Наша провідниця, синьора Лідія, викладає в університеті та бездоганно володіє англійською мовою. Тепер в Аргентині літо, всі учбові заклади закриті, тому багато вчителів та студентів працює в туристичній установі керівниками туристичних груп.

Зупиняємось на площі "Де Майо", тут з балькону урядового будинку "Кабільдо" була проголошена самостійність Аргентини. Виїзджаємо на широчезний проспект "9-го липня" (друга дата проголошення незалежності), цей проспект — це гордість міста: він поділений трьома бульварами на 4 автостради, по дві в протилежні напрями по 5 ліній в кожній. Зупиняємось на широкій площі перед імпозантним будинком національного конґресу з широкими сходами, які ведуть до входу з портіком, підпертим 6-ю класичними колонами. Над портиком майорить національний прапор. Будинок має 4 поверхи, а над ним так само 4-ьох поверхова купола. Передній фасад рожевого будинку оперового театру "Колон" виходить на проспект. Тепер забирає цілий блок та вміщає 3.000 глядачів, вистави там тепер не відбуваються: сезон починається в осені, а тепер літо. Театр "Колон" був свідком виступів найкращих співаків світу, тут виступала і наша славна оперова співачка Соломія Крушельницька та зробила свій дебют Галина Андреадіс.

Прямуємо до колиски міста — порта, з його старими кварталами" Ла Бока" Тут напіврозвалені двуповерхові будиночки помальовані всіма кольорами веселки, та є атракцією для туристів. Вони є притулком рибалок, скульпторів, малярів та людей, які торгують мистецтвом інших, щоб заробити на прожиття... На вулиці стоять мольберти з орігіналами, копіями, докінченими та недокінченими працями різних стилей, технік та напрямів. Тут же купуємо почтівки, мінеральну воду, морозиво, пиво, щоб погасити спрагу та відпочивши їдемо далі.

Над самою пристанню стоїть невелике біле погруддя дослідника Іспанців, білий якор і напис: рік 1534, коли перші поселенці опинились тут. День випав гарячий 90 Ф, сідаємо до охолодженого автобуса, їдемо далі, слухаючи оповідання провідниці про історію, архитектуру та жителів міста Буенос Айрес. Порт далеко від океану, але Ріо Де Ла Плата така широка, що не видно другого берега, на якому лежить інша держава — Уруґвай з столицею Монте Відео. В 30-тих роках, коли не було моста через річку Ла Плата, людей перевозив паром, кермував ним старий грек, у якого помічником був високий юнак Аристотель. Він був винахідливим хлопцем і порушуючи монополію на табак, почав спроваджувати дешевший табак з туреччини, де жили його родичі. Защадивши гроші, він закуповував кіоски, де продавали табак та інші речі та за пару років був власником тисячі таких кіосків, які винаймав іншим — так почалась концесія Онасиса. По другій світовій війні Аристотель закупив нікому непотрібні військові кораблі і перевозив нафту до Европи — так він став міліонером. Історія міста Буенос Айрес починається в 1534 році, коли Король Іспанії вислав

кораблі з переселенцями, щоб основати колонію в новому світі — Америці. Мандри тривали 5 місяців і колоністи прибули до широкої дельти річки Ріо Де Ла Плата. Береги її були дуже болотисті , а середина дуже глибока, що давало можливість кораблям, а тепер пароплавам плисти вглиб материка на сотню миль. Пропливши декілька десятків миль, мандрівники отаборувались на рівнині, порослій високими зеленими травами. Після довгої подорожі в тісних приміщеннях, які вони ділили з домашніми тваринами, реманентом та провіянтом мандрівники виходили на зелені береги з окликами: "Яке чисте добре повітря!" — що і дало назву новому поселенню "Буенос Айрес". Аргентина складається з населення різних європейських націй, найбільша з них — це англійська група, а потім італійська, іспанська та німецька. Вплив на архитектуру-европейський, Буенос Айрес пишається многоповерховими будинками обкладеними мармуром, ґранітом або пісчаником, який надається на різьбу. Місто це називають, "Парижем" Південної Америки.

Проїжджаємо вздовж бульвару, який тягнеться паралельно до берегів річки та переходить містами в широкий парк з масою скульптур на п'єдесталях в пам'ять якихось історичних, культурних чи військових подій в державі. Наша провідниця звертає нашу увагу на особливо великі та гарні мармурові статуї — це дарунки місту Буенос Айрес від італійських, іспанських мешканців, англійцями побудовано залізничний вокзал (двірець) на зразок лондонського та башта точного часу. Англійці були перші, які мали концесію на залізничні дороги, далі в парку є німецький дарунок — водограй з породистим биком та коровою. Дарунком української групи є пам'ятник Тарасові Шевченкові з мармору, вечером складаємо вінок у його стіп перед відвідинами залі "Просвіта". Вечерю маємо серед українців замешкалих в Буенос Айрес. Перший вечір нашого побуту на оселі сумівській "Веселка", а другий в "Просвіті". Прочекавши пару годин на автобус, яким ми мали б їхати на "Веселку" та не діставши його, зголоднівші та стомлені добираємось до оселі о 9-ій годині вечора. Там маленькі сумівці та сумівки зустріли нас вже маючи вечірню молитву та апель. На "Веселці" та в "Просвіті" частують нас "осадою" запеченими на вогні кусниками волового м'яса, яке важко різати, а ще важче розжувати. Вислуховуємо промови — признання тутешнім основателям оселі та керівникам її молоді, сумівці з своїми керівницями — вихователями співають коляди, ми всі підхоплюємо і вночі наші колядки звучать дуже святочно на фоні високих сосен та блимаючої вогниками — ялини. Склавши пожертви на цілі оселі виїжджаємо з оселі до Буенос Айресу, простоюючи в дорозі біля години із-за „нестартуючого" авта. Тут автостради широкі та прямі, але бічни дороги повні вибоїн та ям, керівникам авт приходиться дуже вважати, щоб не попасти в них та не стовкнутись з іншим автом.

Історія поселення українців в Аргентині почалась ще в кінці минулого сторіччя, коли люди з Галичини та Закарпаття в пошуках праці та землі виїзджали на заробітки, їх діти в пошуках праці та науки до Буенос Айрес де діставали працю на бойнях та мясообробчих комбінатах. Еміграція побільшилась по революції, коли багато військових покидали землі України. В роках 1948-49 після Другої світової війні для українців, які опинились в Німеччині, була можливість еміґрувати до Аргентини та Бразилії. Багато нашіх родин під впливом насильної репатриації та втекти від безконечних "скрінінґів" виїхали до Південної Америки в пошуках волі та праці. Ми зустрічаємо маґістра Володимира Б., милу інтелегентну людину, який більшу частину свого життя прожив в Буенос Айрес, працюючи для великої торговельної та видавничої фірми, збагачуючи і без того багатих господарів. Інженер Л. довгі роки працював на державній праці і, вийшовши на емеритуру та маючи родину, мав відповідне забезпечення. Але Аргентина мала пару разів деевалюацію грошей і пенсія перетворилась в мізерію, на котру важко прожити... Він почав писати поради та статті до технічних журналів — що і дає додатковий прихід. До нас до готелю приходять відвідувачі, наші краяни, поселені тут, дякують нашому загалу за підтримку, яку їм даємо висилаючи речі для ношення. Переробляючи ті речі для дітей та внуків, вони ощаджують гроші на прожиття та студії. Пересічний заробіток 500 астралів на місяць (астраль дорівнює 0,87-ам. центів).

Ранком 20-го січня вилітаємо до Ixвасу водоспадів, на долині бачимо річку брунатно-червоного кольору — це Ріо Де Ла Плата. Набираємо височину і за годину ми над лісом, де листвяні дерева ростуть в перемішку з шпильковими та парасольковими соснами, які нагадують сосни Риму. Тут ми бачимо з річки, які в'ються стрічками в лісі та спадають в провалля глибиною в 80—90 метрів, утворюючи маєстичні водоспади Ixвасу; найбільший з них Святої Марії. Туристичний Автобус завозить нас до готелю "Каріма", де маємо гарні кімнати з твердими ліжками в проти-

лежність до ліжок в Буенос Айрес, де вони нагадували гамаки, які вигинались під нами. Двоперховий новий готель був чистий та мав гарний з смаком викінчений інтер'єр з бразилійського дерева: ніжно-червоної канжарани, золотистого іпе кабруіва та дуба. Червоний бразилійський дуб покривав підлоги; а поруччя та самі сходи з світлого кедра, панелі на стінах з дерев ґважувіри з рослинами, рибами та екзотичними птахами. Меблі в вестрібюлі, як і в наших кімнатах обтягнені шкірами різних кольорів. Вимившись та відпочивши їдемо на водоспад з провідником студентом електроніки, він параґвайський індіян добре володіючий англійською мовою. По дорозі розказує нам про породи дерев в лісах навкруги автостради. Студії його спонсорувала електронічна компанія, де він дістане працю по закінчені політехніки. Наше око охоплює ближчу частину водопаду, де море води спливає та падає з—4 ярусами по 15—18 метрів вишиною на діл.

(Докінчення буде)

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали упімнення й відклали "на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал "на кредит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

ГОЛОВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДВІДАЛА РЕДАКЦІЮ ПРОМІНЬ

Дня 23 вересня редакцію "Променя" відвідала голова Союзу Українок Канади, пані Катря Шолтер, яка також була запрошена на Провінційний З'зд-Семінар до Вінніпеґу.

Тут ми довідались більше про працю нововибраної Централі Союзу Українок Канади в Саскатуні. До Централі увійшло певне число молодших і нових членок, поруч давніших і це добре. Саме тепер по З'їзді все це унормовується, входить у порядок певної праці. Сама голова мешкає поза Саскатуном, вона учителює в державній школі в містечку Кадворт, до Централі на збори та інші потреби доїздить автом.

Голова, пані Шолтер розпитує про справи редакції, є тут з нами також референтка журналу пані Єлисавета Білич. Голова, пані Шолтер має припорученння від Централі відбути наради з управою Видавничої Спілки Тризуб чи Українського Голосу в справах журналу Промінь, який тут друкується. Останній рік, а особливо останні місяці журнал приходить до передплатниць з великим запізненням. Централя отримує зажалення від читачок і референток. Запізнений на два місяці журнал тратить свою свіжість, справи перестаріли, читачі невдоволені.

Такі наради голови Союзу Українок Канади пані Шолтер відбулись з управою Видавництва. Друкарня старається упорядкувати свою працю, були певні труднощі у зміні і модернізації — системою друку. Управа зобов'язується друкувати журнал "Промінь" реґулярно і висилати число з початком кожного місяця.

Довші наради в справах редакційної праці, матеріялах, друках відбулись в домі референтки пані Білич вечером. Брак дописувачів журналістичного стажу на різні теми. Маємо велике число референток в Централі і одна стаття від кожної референтки по її темі може багато допомогти і додати, чим властиво цікавиться організація, одначе з них лише дехто дописує.

Решта часу ми мали приємність провести в товаристві нашої голови, пані Катрі Шолтер під час нашого З'їзду — семінару в днях 25 і 26 жовтня у Вінніпезі.

(нк)

HALYNA KALCHENKO

By Olexander Avramenko

Once during a visit to the literary-memorial museum of Lesya Ukrainka in Kiev, I was fascinated by a new exhibit it featured — a remarkably expressive marble sculpture of the great Ukrainian poetess. The marble depicts her standing in deep meditation. And her features have no trace of that emaciated, sickly look we are so accustomed to seeing in traditional representations of Lesya. Instead, I saw the great poetess of my people as a kindly and gentle person, wise and charming, with a womanliness indescribably lovely.

The marble shows Lesya Ukrainka in her youth, before the world had been captured by her poetic masterworks "The Song of the Woods," "The Stone Lord" and "Cassandra," before she had endured all the pain and suffering which in later years would be poured into such highly civic verses as "The Predawn Light" and "Tears of Pearls." Commenting on the latter verse, the great Ukrainian author Ivan Franko noted that "since Shevchenko's 'Oh bury me, then rise ye up!' Ukraine has not heard such mighty and ardent poetic words as those coming from this frail and ailing girl."

On the first floor, among the showcases with the documents, books and personal belongings of the poetess, I saw another sculptural portrait of her. Here she is shown in her older years. Her proud stature emanates a power of spirit, a staunchness of will and profundity of philosophical vision.

On a small plaque under the portrait I read the name of its sculptor — Halina Kalchenko. She was also the author of the first sculpture I mentioned.

Halina Kalchenko, People's Artist of the UkrSSR, was born on February 2, 1926, in the town of Borzna, Chernihiv Region. She attended the Art College of Kiev, where she also did postgraduate work. One of her teachers was the late Prof. Mikhailo Lysenko, People's Artist of the UkrSSR and full member of the USSR Academy of Art (see "Ukraine" No. 3, 1972).

Even after a cursory acquaintance with Kalchenko's sculptures, I could see that she skilfully evades the tempting, yet hazardous reefs of those various "isms" of yesterday and today. She works in a realistic manner overtly scorning effectiveness which only too often is devoid of thought, feeling and content.

When I came to know her better, she once told me:

"Many times I've been reproached for molding

Halyna Kalchenko

Lesya Ukrainka as a beautiful woman. I would reply that I show her the way she really was. They would smile. You see, in the photographs her face is that of a gravely ill woman who can hardly be regarded as beautiful. But photography, which records life but superficially, gives us only a partial insight into man's individuality. Those who saw Lesya confined to bed by her illness thought her to be of extraordinary beauty. She never betrayed her physical torment to anyone. Even the doctors who operated on her were amazed by her courage and unbelievable endurance. We musn't forget that besides tuberculosis which was destroying her physically, there was a smarting wound in her heart that ached from compassion for her people suffering under the yoke of czarism. We admire Lesya Ukrainka not only because she created despite her illness, but because she created with the gift of a genius which could rouse the people to revolutionary action. That is why I tried to project in her character the verve of her revolutionary pathos, firmnes of spirit, poetical temperament and that unfathomable womanliness of hers... In the whole world I do not know of a more beautiful woman than Lesya Ukrainka..."

These characteristics of Lesya Ukrainka form, in the main, the consummate idea of the new monument to the poetess recently unveiled in Kiev.

Kalchenko's creations are many. Among her best are the monuments to Semen Hulak-Artemovs-

ky, founder of the Ukrainian opera, in Horodishche; Ivan Nechul-Levitsky, Ukrainian prose writer, in Stebliv; Mikola Leontovich, Ukrainian composer, in Tulchin; Vasily Blucher, noted Soviet general, in Kherson; Ivan Kotlyarevsky, initiator of the new Ukrainian literature, in Poltava. I wanted very much to see with myown eyes how the spirited hands of this subtle and poetical sculptress would breathe life into the cold boulder of marble and how the shapeless lump of clay would be transformed into a figure to convey to all what had been envi sioned by the artist.

...On a cold winter day I visited Kalchenko's studio. She was then working on a three-meter bust of Ivan Kotlyarevsky. And the more I watched her at work the more sharply I realized that the eye of an outsider can never fathom the holy of holies of the birth of an artistic work. For real art is more than a product of dexterous hands. It is above all, a creation of the soul, intellect vision, sensitivity and candidness of the artist. No wonder the late Sergei Konenkov maintained that one cannot be insincere in art, for the instant the sculptor acts against his conscience and tries to convey something he does not feel, his fingers start to betray him.

Kalchenko's artistic career numbers only some fifteen years. But the wealth and variety of her works she did during this period commands real admiration. Besides her artistic pursuits, she takes an active part in public life. She is a member of the Kiev City Party Committee and heads the Kiev organization of the Ukrainian Artists Union, which unites in its ranks about half of all the artists in the Republic.

UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA

Dear Museum Friends:

The Museum in the final stages of preparation to play its part in two major events to take place in Saskatoon this summer. The All-Canada Celebration of the Millennium of the Baptism of Ukraine into the Holy Orthodox Faith will take place August 12—16, 1987 and the National Convention of the Ukrainian Self-Reliance League will follow August 16—18.

During this special time, when visitors will come from all parts of Canada, the Museum will mount two special exhibitions. "Seasons of Celebration: Rituals in Eastern Christian Culture" is a large travelling exhibit prepared by the Provincial Museum of Alberta which will be shown in major museums across Canada. The showing at this Museum will be the only one in Saskatchewan. Also shown will be "A Millennium of Faith — 988—1988" which will be mounted using the Museum's own resources.

The Museum's Board of Trustees and the Branch Museums have deliberated over the interim reports submitted to the planning consultant and the draft final report is now being prepared. Significant proposals will be made in the areas of administration, programming and the expansion of the building. It is an exciting time of both consolidation and growth of the Museum.

The progress the Museum is making is due to the continued generous support of you, our donors. Your contributions are the key to the Museum's success and growth. We currently are striving to reach the goal of $150,000. in the Expansion Campaign. Nearly half that sum has been realized. If you haven't yet contributed to this fund, we urge you to do so now. Pledges are also required. **The future of the Museum depends on you!**

The Museum is also currently subsidizing successful government funded projects such as the Library Project — $19,000., for Pattern Project — $14,000., and the Planning Study $8,700. The Museum's operations costs of $15,000. monthly must also be subsidized. Funds not designated to expansion will be put to worthwhile use in these areas.

Take a moment to help assure the Museum's growth. **Fill out the donation and pledge card and mail it with your contribution.** A tax deductible receipt will be mailed promptly to you.

At this very special time, when Saskatoon becomes the gathering point for Ukrainians, we hope you will remember the Museum with a gift. Your donation is important and greatly appreciated!

Thank you for your valued support in the past. Your continued assistance will assure the development of an even more outstanding institution!

Yours sincerely,

Vera Nokony,
President

P.S. Please remember that your participation does make a **real difference.**

THOUGHTS ABOUT THE HISTORY OF COSTUME

By: Lydia Burachynska

History of Ukrainian Costume.
Melbourne, Australia, Bayda Books, 1986.
62 p. illus.

Recently, my review of the book **Narysy z istorii kostiumiv** (An outline of the history of costumes) by K. K. Stamerov appeared in "Svoboda" (July 25, 1987, no. 141). In this book, published in the U.S.S.R. in 1978, the author gives a historic review of clothing from prehistory to the end of the 18th century. Included in the costumes of various nations is a history of Ukrainian clothing from Scythian times to the Kozak age. In discussing this work, I welcomed it, because before its publication none had appeared in our scholarly literature. The selection of clothing is well-grouped, and its development is represented in numerous drawings which illustrate all its phases. Most of all, I was pleased with the Ukrainian section, to which the author devoted much attention.

But simultaneously, I expressed my reservation about the given material. After discussing the Scythian period, the author begins his description of the medieval period (kniazha doba — the time of the kniazi). He calls this period "costumes of ancient Rus'" and includes in his description not only the attire of the medieval period in our lands, but also the clothing of Muscovy, and partly of Byelorussia. He follows the direction of "Big Brother's" solution of history, which misappropriates from us our direct link with the life and culture of the medieval period. Certainly the kniazha doba, which began and flourished in our land, developed its nation-forming powers and created its culture through its own endeavors. The Baptism of Ukraine in 988 was an expression of the desire of our upper class without the collaboration of its neighbors, who were far behind us in development.

I expressed my apprehension that anyone ignorant of these facts may accept the above theory as a guide to the attire of the kniazha doba. My fears were justified! Eight years passed, and the English-language book **History of Ukrainian Costume** appeared on our book market. It was published in Melbourne, Australia, without an author or translator given; the only name was that of the artist Christina Senkiw, who lives in Canada. There is a laconic note that this first edition is copyrighted by Yuri Tkach. Could this be the initiator of this publication?

So what is his mistake? He has accepted the description of "ancient Rus'" as given by K. K. Stamerov. In the description of the woman's clothing below the waist (poiasnyi odiah) he has included the Muscovite pan'ova, and has dressed the married woman in the Muscovite navershnik, and a young girl in the zanaviska, i.e., an apron (zapaska) which covers the whole body. Among the types of headcovering, we find the povoinik, i.e., a chepets' or type of pillbox hat which was worn long ago in Muscovy.

And these objects of attire are not only featured in the illustrations. The author of **History of Ukrainian Costume** itemizes them along with other parts of the woman's costume of ancient Rus', and considers them appropriate for anyone who may wish to dress in such an outfit. He does not stop to consider that those Ukrainian scholars not under the influence of Soviet theory do not mention even once these items of clothing. Khvedir Vovk, in his work Studii z ukrains'koi etnografii ta antropolohii (Studies in Ukrainian ethnography and anthropology), published in 1928, gives a detailed description of the folk costumes, and nowhere does he mention the pan'ova or navershnik. Kateryna Mateiko, who in 1976 in Kiev published the extensive work Ukrains'kyi narodnyi odiah (Ukrainian folk costume), and who follows the Soviet theory of "ancient Rus'" being the common ancient homeland of all three Eastern Slav nations — she also consistently avoids the names of these attributes of the Muscovite folk costume. On the other hand, in his work Zhenskie golovnie ubory vostochnikh slavian (Women's headcovering of the Eastern Slavs), the researcher Dimitrii Zelenin studies the headcovering of women in Ukraine, Muscovy, and Byelorussia. The name povoinik is found among the parts of the Muscovite folk attire.

So what are we to do with the three or four items of Muscovite historic costume? From the time of its publication this book has been widely distributed, and may influence the general understanding of the clothing of the medieval period. Is the only alternative to stamp those portions of the book with a warning, for all those who are seeking ancient examples of our folk costume? But the misinformation does not stop with this portion of the book.

There is another collaborator in this work. In her case, her name and professional credentials are given. This is Christina Senkiw, who is the author of the interesting color contribution to the book. The color illustrations of historic costumes compliment the black and white drawings.

This contribution begins with examples of Scythian clothing, as now envisioned from a historic perspective. We suppose that it is good, considering the dearth of information about that time. One thing that interests us — the feet of the Scythian are shod in the same type of kapchuri (laced leather "booties" or "kneesocks") that are worn by our Hutsuly. True, the Scythian ones are made of leather, while the Hutsul ones are out of homespun cloth. But all in all, such an exact form causes us to suppose about the influences retained in the Hutsul Region from prehistoric times.

The other color plates illustrate clothing of different periods. A wealthy woman of the kniazha doba is dressed by the artist in a navershnik, which would hardly happen in Ukraine, and a girl is covered with a zanaviska. Other drawings depicting medieval couples, a Kozak officer with his wife, a hetman and hetmansha, Kozak couples, and wealthy and poor city dwellers, are done according to historic examples. I just wonder why the artist did not utilize in her paintings the attractiveness of Ukrainian embriodery, already adorning Ukrainian folk costumes of those periods, The artist's attempts to adapt embroidery here and there do not convey its specific charm. Instead of being the same, as shown in this book, embroidery designs on men's and women's garments differ completely.

A series of examples of regional folk costumes are given at the end of the color section. Even if these are examples from the 17th century, it is impossible that there could be such a change in two centuries! Surely a woman from Polissia or a Hutsul woman could not wear a sorochka (shirt) to her ankles'. The former walked around on marshy, wet land, while the latter rode horses or climbed up and down mountains. And where did the Polissia woman get a plakhta (finely woven wrap skirt), which she does not know to this day? What is lacking in the Hutsul woman's outfit is the lively coloring, which so brightens up her appearance, and is so typical. Of all the areas in the Zakarpattia Region (the region southwest of the Carpathian Mountains), why did the artist select the one example of attire which is so influenced by the Hungarian costume?

These are all questions for which we have no answers. The problem is that these illustrations have a wide distribution and will find imitators. And they will refer to the "historic" costumes given in this book. That "historicity" depends upon totally different qualities than those grasped and transmitted here. It is a pity that the artist of these color illustrations did not think out a good approach, but instead presented them as they are.

Translated by OPT

———————

FRANCES ROBSON:

WOMEN AND COMMUNITY

Public Opening and Reception: November 15, 1987 at 2:30 p.m. Exhibit duration: November 15 — December 27, 1987.

A public opening and reception for the exhibition FRANCES ROBSON: WOMEN AND COMMUNITY, will be held on Sunday, November 15th at 2:30 p.m. at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon. The artist, Frances Robson will be in attendance.

The exhibition, organized by the Mackenzie Art Gallery in Regina, includes recent documentary photographs by Frances Robson. Represented are three groups of work — panoramas of Chicago women's groups, studies of nurses, and aspects of the community at Loon Lake, Saskatchewan. Robson's work examines how women relate to each other and to the community at large.

Frances Robson was born in Meadow Lake, Saskatchewan in 1959 and grew up in Loon Lake. In 1981 she received a BA (Honours) in English, French and Art from the University of Saskatchewan; and in 1985 was awarded a MFA degree in photography from the Art Institute of Chicago. Currently she lives and works in Saskatoon.

The exhibition FRANCES ROBSON: WOMEN AND COMMUNITY continues at the Ukrainian Museum of Canada till December 27, 1987.

For further information, contact:

Irene Horhota-Ritch
Curator

НАШИМ ДІТЯМ

ШАЛИК

Павлик гарний, добрий хлопчик. Він, пробудившись у день св. Миколая, побачив під подушкою чудовий теплий в горошки шалик. Глянув на вікно, а надворі повно снігу!

— Та невже святий Миколай таки приходив? Довкола ж війна, чути вибухи гармат, а він таки прийшов! — і Павлик вискочив з ліжка, обмотав шалик довкола шиї і побіг до мами:

— Мамо! А гляньте ж, що я дістав від святого Миколая!...

І було з тим шаликом втіхи не день — не два.

Йдучи до школи — а вона далеченько — хлопчик щасливий, бадьорий бо в нього на шиї чудовий шалик. Він радий біжить попід плоти, попід хати, тішиться цвіриньканням горобців. Жаль йому пташат, їм би здалися також теплі шалички — думав.

У школі товариші оглядають його шалик. Малим Івасикові й Олексі він навіть снився вже. Така велика подія була — Павликів дарунок від св. Миколая.

Минуло кілька тижнів. Прибіг Павлик із школи, а мама щось пече, він здивувався:

— Мамо! Таж до Різдва ще далеко... А ви калача печете вже!

— Це не на Різдво, сину, це для наших стрільців під Львовом...

— Ага! я знаю. Нам у школі про це вчителі розповідали, що стрільці на полі, в снігу, що в них нема їжі. А я сам бачив позавчора через село їхала ціла валка ранених на санях. Так багато їх з почорнілими обличчями, в крові на обличчях, одежі... Це вони за нас воюють, за цілий народ...

— Павлусю — перебила його думки мати, — поможи мені пакувати! І ще напишеш великими буквами карточку:" Для борців на фронті".

Пакунок з карточкою поніс Павлик з мамою до будинку допомогового комітету. В залі його було повно людей, а на столі велика гора пачок і клуночків. Мама поклала там і свій.

Старшина дякував і оповідав, як стрільці будуть тішитися, що про них не забули.

Слухав Павлусь і стало йому сумно. І йому хотілося конечно щось дати стрільцям. Він похилив голову і щось завзято думав. Він забув свій шалик дома. Але за хвилину його очі заіскрилися так, мов найшов він те, чого шукав.

У ввечорі до тієї самої залі, коли старшина пакував пачки, увійшов малий хлопчина і занімів біля стола...

— Ти чого, хлопчику? — спитав ласкаво старшина...

— Я приніс... — І він витягнув руку з-за плечей з малим пакуночком. Старшина узяв його в руки, прочитав карточку і, мабуть, по письмі щось пізнав, бо озвався:

— Це ти даєш, хлопче?

— Я! Це мій шалик — дарунок від святого Миколая.

Старшина погладив хлопчика по голові.

— А допиши ж ще своє ім'я і прізвище. Як ти звешся?

— Ні, пане сотнику! Про це ніхто не знає. І я не хочу, щоб хто знав. Я називаюся Павлик! Сказавши це, він гарно вклонився і вибіг на вулицю, у рій білих сніжок.

... А на фронт поїхав пакуночок, біля якого була карточка з написом: "Для борців на фронті" незугарним письмом, а ще нижче, іншим почерком, було дописано: — "Від Павлика".

Анатоль Курдидик

(За оригіналом скорочено передано зміст)

СЕМІНАР МАНІТОБСЬКИХ ВІДДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В днях 23 до 25 жовня ц.р. відбувся у Вінніпезі — замість офіційного З'їзду — так званий Семінар Союзу Українок Канади.

В той же сам час відбувся також роковий з'їзд Товариства Укр. Самостійників провінції Манітоби. Тому, що обудві ці організації мають спільну ідеологічну плятформу, то і деякі їхні сесії відбулися спільно, — в тому ж самому приміщенні і під одним проводом.

Перша спільна сесія почалася в п'ятницю, 23 жовтня, ввечірі, в авдиторії Пресвятої Тройці. Відкрила її голова Ман. Пров. Екзекутиви, пані Павліна Іґнаш, яка одночасно очолювала З'їздовий Комітет. Після внесення прапорів та відспівання гимну, настоятель Катедри Пресв. Тройці — всеч. митрат Сергій Кіцюк проказав молитву, після чого вшановано покійних членів організації однохвилиною мовчанкою.

По черзі, предсідниця цієї сесії, пані П. Іґнаш, попросила до президіяльного стола голів складових організацій СУС та представників окремих установ. Привіти зложили такі особи: Степан Сеник — голова ТУС і заст. гол. СУС; Катерина Шолмер — гол. Союзу Укр. Канади; Павліна Іґнаш — гол. Ман. Пров. Екзекутиви; Григорий Кукса, голова Пров. Екзекутиви ТУС; Микола Тетеренко, голова Пров. Екзекутиви СУМК прот. Т. Міненко — декан Богосл. Ф-ту Колегії Св. Андрея, Андрій Павлик — президент Видавн. С-ки Трезуб Галина Богонос — голова Ман. Філії Укр. Музею Канади. Всі, що складали привіти, висловили найкращі побажання для сесій семінаря Союзу Українок і З'їзду Т.У.С. Ця спільна вечірня сесія закінчилася гуртовим співом народних пісень, — під проводом п. Ф. Тесарського, товариською зустріччю та перекускою, приготовленою Вінніпезькими Відділами Союзу Українок.

Наступного дня, в суботу, семінар С.У.К. і З'їзд Т.У.С. продовжувалися спільною сесією в авдиторії Собору Св. Покрови. Предсідник сесії п. Волод. Сенчук, попросив о. Прот. О. Семотюка — настоятеля Собору Св. Покрови, щоб провів молитву, — після чого, представник гостя з Ріджайни, голову Крайової Управи ТУС — п. Степана Сеника і попросив його до слова. Провідною думкою його слова, була справа, обновлення і пожвавлення життя в складових Організаціях С.У.С. Уживаючи прикладів із щоденного життя п. Сеник легким образовим способом показав, як — в загальному, можна заохотити окремих осіб включатися до організаційного життя і як оживити діяльність у відділах.

Черговою точкою на цій сесії була інформація Миколи Тетеренка, голови Ман. Пров. Екз. СУМК про З'їзд цієї молодіжної організації в днях 3—5 жовтня. В дальшому ході сесії, пані Ангелина Павлик дала звіт про працю Філії Укр. Музею у Вінніпезі, та закликала ставати членам Укр. Музею Канади, п. Ф. Тесарський подав вичерпну інформацію про фундацію СУС.

Президія з'їздової сесії Союзу Українок. Зліва направо — Марія Марко — перша голова Ман. Пров. Екзек., Павліна Іґнаш — голова Ман. Пров. Екзекутиви, Катря Шолтер, — голова Союзу Українок Канади. При мікрофоні Анаст. Міненко — предсідниця сесії, редак. Наталя Когуська, Галина Богонос — голова Манітобської Музейної Філії Союзу Українок.

Зліва направо: Марія Марко — перша голова Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок (1930 р.) і теперішня голова Ман. Пров. Екзекутиви Союзу Українок, Павліна Іґнаш.

Перша зліва голова Ман. Пров. Екзек. Павліна Іґнаш вручує "плек", на знак вшанування і признання уступившій голові Ман. Пров. Екзек. Союзу Українок, Соні Бейзик.

Дуже цікавою і вартісною точкою була доповідь п.н. "Рідна Мова — наша майбутність", що її приготовила пані Галина Мельник — Марко. (Тому, що п-і Г. Мельник — Марко мешкає тепер в Торонто, — то її доповідь відчитала дуже уважно і з належним наголошенням окремих важливих моментів — добр. Марія Керніцька.)

На цьому запляновані точки ранньої сесії закінчилися, а тоді розвинулася жвава дискусія про справи і думки висловлені в слові п. Сеника і доповіді пані Г. Мельник-Марко.

З уваги на велику актуальність думок і порад — поданих у слові п. Сеника і доповідь пані І. Мельник Марко — рішено, щоб ці матеріяли помістити в нашій пресі в обох мовах.

Спільна ранішня сесія закінчилася обідом, що його приготовило жіноцтво Собору св. Покрови.

Після обіду С.У.К. мав свою окрему сесію в авдиторії Собору, а ТУС — в приміщеннях Нар. Дому.

Окрема сесія Союзу Українок Канади

Предсідницею сесії була добр. А. Міненко. Сесію відкрила голова Ман. Пров. Екз. Павліна Іґнаш та покликала президію і секретарок. Далі П. Іґнаш представила гостю — Катерину Шолмер, голову Централі Союзу Українок Канади, та попросила її до слова.

В своєму слові К. Шолтер сказала "що ідеольогія організації С.У.К не змінилася; змінилися тільки обставини нашого життя. Мами тепер, в більшости, працюють поза домом; окруження змінилося. Мами не змінилися. Мами мусять дальше виховувати своїх дітей".

Що до збільшення членства в організаціях, вона подала декілька порад, як на пр. "взяти під увагу здібности кожної членки і втягати їх до участи у з'їздах, заплатити за них вступ на з'їзд, заплатити транспортацію і т.д.

Звернула увагу на гасло З'їзду — "Рідна мова — наша майбутність," і закликала уживати рідну мову в своїому родинному житті, але, коли є членки, що не розуміють рідної української мови, то старатися заохочувати їх до вивчання рідної мови".

Пані Шолтер дала признання з'їздовому комітетові, за практичне уложення програми, за час для гуртового співу і дискусій. Обіцяла, що новий провід буде старатися держати кращі зв'язки з Пров. Екзекутивами.

Пані Соня Бейзик подякувала п. К. Шолтер, за її слово, інформації і поради. Після цього була дискусія. Слідом за цим делеґатки окремих відділів складали свої привіти, і так: Неля Міщук — відділ ім. Л. Українки (Катедра), Анна Шевель — Княгині Ольги (Собор), Галя Шепит — Л. Українки (Транскона), Оля Кізь — Л. Українки (Даувин). Добр. А. Міненко зробила заклик на організаційний і стипендійний фонди. Далі приступлено до вшанування проводами С.У.К. ось цих

Зліва направо — Павліна Іґнаш, голова Ман. Пров. Екзек. Марія Марко — перша голова Ман. Пров. Екзек. Союзу Українок приймає грамоту з нагоди 60-ліття Союзу Українок Канади від голови Союзу Українок, Катрі Шолтер, Наталія Когуська і добр. Анастасія Міненко.

заслужених членок: Наталка Когуська — бувша голова С.У.К.вручення грамоти крайового з'їзду.

Приналежність понад 50 років Зеновія Крепякевич, Ангелина Павлик, Анна Олійник, добр. Софія Стратійчук, Марія Марко — приналежність по С.У.К. понад 60 років. Марія Марко — перша голова Ман. Пров. Екзек. Соня Бейзик — уступивша голова Ман. Пров. Екзекутиви. Вшанування, і вручення грамоти від імені Централі перевела п. К. Шолтер, від імені Ман. Пров. Екзекутиви, — Павліна Іґнаш.

Кінцеве слово висловила — добр. М. Керніцька

Відзначуючи 60-ліття організації С.У.К. в суботу вечером перед закінченням З'їзду, була виставлена п'єса авторства Анни Звоздецької п.н. "За нами, сестри", яку відограли членки трьох місцевих відділів С.У.К. під проводом Ман. Пров. Екзекутиви.

В неділю рано, програма з'їзду відбувалася в Трансконі, в приміщеннях громади "Всіх Святих".

Рано була відслужена св. Літургія, далі слідував святочний обід з програмою з нагоди 33 річниці існування Парафії Всіх Святих. По обіді було продовження програми З'їзду С.У.С. Предсідником був п. Григорій Кукса, голова Ман. Пров. Екзек. Т.У.С. Він покликав п. Елисавету Білич до прочитання резолюції: Резолюції Пров. З'їзду С.У.К на Манітобу. Резолюційна комісія, котра складалась з осіб: добр. М. Керніцька, добр. І. Слюзар, Т. Гаврисишин, Е. Білич, рішила піддержати всі схвалені резолюції Союзу Українок, котрі були представлені на крайовім З'їзді в Саскатуні минулого літа, котрі в скорому часі будуть опубліковані, та старатись впровадити їх в життя.

Додатковий привіт і резолюції винесені з провінційного з'їзду Союзу Українок Канади були: **привіт** — "Провінційний З'їзд Союзу Українок на Манітобу вітає новообраного голову СУС на Канаду в особі п. Ярослава Скрипника; а заразом і всі проводи складових організацій — п. Степана Сеника від ТУС, — п-і Катерину Шолтер від С.У.К. і п-і Лесю Погорецьку від СУМК; та желає їм повних успіхів у провадженню самостійницької праці.

Резолюції: 1. Заслухавши доповідь п-і Галини Мельник-Марко, на тему гасла з'їзду "Рідна мова — наша майбутність," про українську мову, яка підкреслює вагу вживання української мови в родині, в товариському спілкуванні, в наших установах; та конечність провадження Рідних Шкіл — тож Ман. Пров. З'їзд Союзу Українок закликає своє членство (а) серйозно приступити до введення в життя всі поста-

нови і зберігати моральні та духові вартості українського народу. (б) звернутися до виховників, інструкторів та надзірних Рад СУМК і спільно заохочувати всю українську молодь ставати в ряди організації СУМК, щоб вона мала нагоду спільно служити високим самостійницьким ідеалам, виховуватись в тому дусі і ближче одні з одними і тим самим зменшити мішані подружжя.

2. Довідавшись з Крайового звіту, що журнал "Промінь" потребує більшу скількість передплатників, як і фінансових пожертв, щоб вдержатися на власних засобах, з'їзд пропонує членству і прихильникам старатись піднести базу цього пресового органу.

3. Український Музей Канади, разом зі своїми філіями завжди виконував виняткову ролю в справі збереження і розвитку української культури в Канаді, як в матеріяльному так і в духовому аспекті — тож цей з'їзд своєю резолюцією закликає повести акцію в придбанні членства музею.

Під час З'їзду зложили на Організаційній Фонд:

Відділ ім. Л. Українки Катедра Вінніпеґ 25.00
Відділ Кобилянської, Роза, Ман. 50.00
Відділ Лесі Українки, Транскона 35.00
Відділ Лесі Українки Давфин 30.00
Відділ Княгині Ольги, Собор, Вінніпеґ 25.00
Пані Марія Чубей, Роза, Ман. 25.00
Пані Соня Бейзик, Вінніпеґ 20.00
П-на Марія Марко, Вінніпеґ 20.00
Пан Ф. Горбаль (Собор) 20.00
Пані Марія Кушнірик 15.00
Пані Настуня Міщук 15.00
Пані Марія Назаревич Транскона 10.00
Пані Розалія Кондра 10.00
Пані Марія Білоус 10.00
Пані Галина Богонос 10.00

По $10.00 зложили на Орг. Фонд:
Е Зучкан, М. Зайцев, Г. Коваль, Я. Гусин.

По $5.00 З Крепякевич, А Павлик, П-і Павліна Іґнаш, Д. Крестанович, Е. Білич, Д. Терновецька, Добр. Г. Слюзар, М. Юрків, Добр. М. Керніцька, А. Шевель, О. Ковальчук, Н. Когуська, Г. Ґедовс.

Під час З'їзду зложили на Степендійний Фонд:

Відділ ім. Л. Українки, Катедра, Вінніпеґ 75.00
Відділ Лесі Українки, Транскона 25.00
Відділ Лесі Українки, Давфин 15.00
Відділ Княгині, Собор, Вінніпеґ 25.00
Пані Марія Кушнірик 10.00
П-і Марія Назаревич, Транскона 10.00
П-і Розалія Кондра 10.00
П-і Марія Білоус 5.00
П-і Галина Богонос 10.00
П-і Павліна Іґнаш 5.00
П-і Марія Прокіпчук 5.00
Пані Галя Ласько 10.00
Пані Добр. Анастасія Міненко 5.00
Разом на обидва фонди зложено $650.00

Добр. Галина Слюзар
Секретарка З'їзду

ЩО ОЗНАЧАЄ "ЗОЛОТА СЕРЕДИНА"?

ГОВОРИМО про перемогу центру-середини в останніх американських виборах. Часто і в звичайному житті кажемо, що найкраще для людини триматись "золотої середини". Щось подібного доручає і давня мудрість козацького прислів'я: Поперед війська не виривайся, позаду війська не залишайся...

Буває, шо та засада "золотої середини" звироджується в звичайне боягуство, у брак цивільної відваги. На "золоту середину" покликаються люди, що бояться отверто сказати свою думку, станути по одній чи по другій стороні. "Золота середина" для них це боязливе або спекулянтське "сидіння на двох стільцях"...

Тож цікаво приглянутись, як розумів ту засаду філософ, який її висунув і зробив основою чеснот. Найкраще можемо це зрозуміти на прикладах, яких ужиав сам Аристотель. Ось крайності: з одного боку боягуз-страхополох, з другого боку очайдушний ризикант. Серединою між ними, тією "золотою серединою", отже ідеалом, є відважна людина, що в обличчі небезпека не ховає голови в пісок, але і не виставляє себе і інших на непотрібне ризико. Або інакший приклад: скупар і з другої сторони розтратник. Обі крайності шкідливі. Ідеалом аристотелівської "золотої середини" була б щедра людина, яка не жаліє майна на добрі цілі, але не тратитиь його намарно.

УСПІХ П'ЄСИ...

Зі стор. 11

української культури, економії, скільки праці вложила в розбудови церков, народніх інституцій, народного мистецтва, музею, преси скільки виховала молодих сил та які завдання лежать ще перед нею в її дальшій праці. Чотири згаданих постаті символи передають п'ятій молодій дівчині свої заповіти, вручують їй прапор і смолоскип, символ вірности завданням Союзу Українок Канади, і щоб він ніколи не погас у її руках.

Виступи на сцені гуртка кожного у своїх ролях були чудові. Виглядало, що це не аматорський гурток, а колектив, дійсні артисти з добре опанованою українською мовою, правильними наголосами і вдалою грою зворушували публику до сліз. Дехто з глядачів там таки на залі висловився, що такою виставою можна зробити в сто разів більше, як довгими промовами, бо п'єса лишила глибоке враження на кожного, хто її слухав.

Постанова п'єси відбулось старанням Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок з участю трьох вінніпезьких відділів Союзу.

(нк)

50-ліття подружжя П-ва Володимира і Анни Мазурів

Давфин, Ман.

Дня 25-го липня 1987 року, Володимир і Анна Мазурі величаво відзначили 50-ліття свого подружнього життя. В годині 5-тій вечером зійшлися громадно рідня, приятелі і гості до церкви св. Юрія Переможця на молебень. Всеч. о. прот. Є.Труфин відслужив молебень та висловив Ювілятам привітальне побажання.

Після молебня всі перейшли до Української Православної Авдиторії на святочну вечерю. При вході до авдиторії, син Ювілятів Давид з дружиною Джун вітали батьків хлібом і сіллю, а Ювілят, дружба і дружка п-во Василь і Марія Годовані вітали гостей.

Заля була гарно прибрана відповідно до оказії, цим займалися Марія Кульбаба і Михайлина Ковальчук. На головнім столі пишався традиційний коровай і торт. (коровай спекла Марґарета Маюк, а торт Галя Мороз.) о. Є. Труфин поблагословив поживу, а церковний хор під проводом дириґентки Галини Лазарук — Гендерсон відспівали "Отче Наш", всі зібрані відспівали многая літа. Внука Ювілятів Джена висловила тост за здоров'я своїх діда і баби.

Господарем на цім золотім ювілею був племінник Ювілята, Орест Левицький з Шовлейк, Ман. Після смачної вечері, настоятель Всеч. о. Є. Труфин, привітав Ювілятів, від місцевої церковної громади промовляв голова Йосиф Ситник, він сердечно привітав Ювілятів та вкоротці згадав про їхні заслуги на церковній та громадській нивах. Вол. Мазур є членом церковної громади, членом Товариства Українців Самостійників, членом Українських Православних Молодших Мужчин і членом Української Православної Авдиторії. Все радо приймав різні обов'язки, був в комітеті при будові церкви, парохіяльної резиденції, взагалі помагав де лише потрібно. Ювілят Вол. Мазур був два роки головою церковної громади і кільразовим заступником. Дальше слідував привіт від брата Ювілятки, Всеч. о. прот. Михайла Фика з Едмонтону, сестри Володимира Емілії Манґомері з Торонто і братанка Анни Ричарда Фика з Едмонтону.

Господар свята Орест Левицький відчитав привіти від достойників федерального і провінційного урядів також від майора міста Давфину М. Будзінського. Слідував привіт від відділу С.У.К. в Давфині, який зложила Марія Білоус, вона привітавши членкиню Анну згадала про її заслуги при відділі. Шановна ювілятка Анна є членкою нашого відділу від 1947 року. На протязі 39 р. Анна була головою відділу 3 роки, рек. секретаркою кілька років, членкою культосвіт. комітету, господиною базару, працювала зі Сумківцями, була вчителькою Рідної Школи, а також 1952 р. була в контрольній комісії манітобської Провінційної Екзекутиви С.У.К. Співала у фестивальному і церковному хорах. 1976 р. була відзначена грамотою за 25-літню приналежність до С.У.К. 1983 р. наш відділ відзначив Анну доживотною почесною членкинею. Ювілятка часто брала участь в окружних і провінційних з'їздах. За всю різнородну працю при Союзі, голова відділу Марія Тузик вручила Ювілятці табличку (плек) з подякую за її віддану працю. Вкінці забрав слово давний сусід-приятель, дружба Василь Годований. Володимир і Анна подружилися в містечку Ґарлянд, Ман. 1935 р. В Давфині замешкують від 1947 р. Вони мають одного сина Давида, невістку Джун, і три внуки Джад, Меґі і Джена, які замешкають в Седар Фалс Айова, Америка. Син Давид з родиною гостили присутніх при вечері і забаві з танцями після програми.

П-во Анна і Володимир Мазур

З поза Давфину були присутні члени рідні і гості з Каліфорнії, Детройту, Ванкуверу, Едмонтону, Калґарі, Саскачевану, Вінніпеґу, Брендону, Сурис, Шовлейк, Етелберт і Ґарлянд.

На закінчення пан Володимир Мазур висловив щиру подяку всім загально, що своєю присутністю звеличали їхній золотий ювілей. Всеч. о. Є. Труфин побажав ювілятам щасливо прожити ще довгі роки в доброму здоровю. Церковний хор спільно з присутніми відспівали на многі літа. Відтак всі приступали до головного стола та складали побажання ювілятам, а дружка Марія Годована вручала їм по кусникові ювілейного торта.

З нагоди радісного золотого ювілею п-во Володимир і Анна Мазурі посилають чек на суму $60.00 з того $50.00 на прес-фонд журнала "Промінь" і на клішу.

Марія Білоус
реф.

Чи місце жінки обов'язково вдома?

Цю часто повторювану думку опрокидує д-р Alice Stewart з Оксфордського університету в Англії. В доповіді перед "Королівським Товариством для Здоров'я" вона заявила, що так само як тачка не є обов'язковим місцем для чоловіка, так само хата не є ним для жінки. Доктор утверджує, що найкращі матері ті, що вміють поєднати домашню працю з іншими заняттями. Зміна сценерії й товариства впливає добре на темперамент жінки й дитини.

Вшанування й прощання протопресв. Дмитра й добр. Юстини Лучаків Едмонтон, Альта.

Зорганізоване Товариство Старших "Дніпро", члени дирекції, мешканці цього дому й гості в понеділок 13-го липня 1987 року чисельно прибули до каплиці Св. Покрови, щоб взяти участь в прощальнім Богослуженні настоятеля Протопресвітера Д. Лучака. Службу Божу відправляв настоятель цієї каплиці, о. Д. Лучак, а дякували: А. Мельничук, І. Киця і Р. Бойко. Під проводом добр. Юстини Лучак, майже всі присутні включилися в літургійний спів. Святочна й заразом зворушлива хвилина в часі Божественної Літургії була для о. Протопресвітера, як також для всіх учасників Богослуження. Цього визначного ранку гарне число вірних приступило до Св. Таїнств Сповіді й Причастя.

У своїй проповіді о. Протопресвітер закликав присутніх до дальшого духовного піднесення, а також висловив свою вдячність Богові, що дозволив йому в цій каплиці понад чотири роки відправляти для мешканців дому „Дніпро", як також каплицею опікуватися.

По Св. Літургії всі присутні перейшли до авдиторії на святочний і багатий обід, який приготовили членки Товариства під вмілим проводом пань Рахилі й Зені Скакун.

Програмою проводила добр. Ольга Бойчук, яка привітавши присутніх, попросила о. Д. Лучака провести молитву й благословити страви. По молитві перша голова Товариства "Дніпро", Анна Данилович, уквітчала живими квітами добр. Юстину й о. Дмитра Лучака. Після цього старша віком членка Товариства, Анна Ґреґорі, піднесла тост в їх честь і за здоров'я, а всі присутні заспівали їм могутнє "Многоліття".

Після святочного обіду першим до слова був покликаний інж. К. Теличко. Він виголосив надзвичайно цінну промову, в якій підкреслив великі заслуги о. Протопресвітера для нашої Церкви, як також для українського суспільства в Канаді. При цьому К. Теличко, висловив велике признання для добр. Юстини за її гарний й культурний вклад праці в церковних громадах і організаціях.

На світлині — зліва доправа: добродійка Юстина Лучак, протопресвітер Дмитро Лучак — тримає подарунок від Товариства "Дніпро", Андрій Мельничук — дяк і уст. голова крайового СУС і Степан Масло — голова дирекції "Дніпро".

Слідуючим промовцем був інж. С. Масло — голова дирекції дому "Дніпро". Він висловив о. Д. Лучакові велику вдячність за 6-тилітню співпраю, як члена дирекції й як настоятеля й опікуна каплиці Св. Покрови в домі "Дніпро". Як вислів пошани й вдячності він вручив їм на пам'ятку альбом образотворчого мистецтва виконаного визначним художником Василем Куриликом. З найкращим побажаннями гарних успіхів на майбутнє закінчив своє слово С. Масло.

Добр. Ольга Бойчук в імені Товариства Старших "Дніпро" й всіх мешканців цього дому, висловила сердечну подяку о. Протопресвітерові за його духовну опіку, за всі Богослужбові відправи в каплиці Св. Покрови, за уділення Св. Таїнств потребуючим, та за поради й розради мешканцям в домі "Дніпро". Жаль нам усім, сказала господиня програми, що Ви, о. Лучак, нас залишаєте, але знаємо Вас, як ревного священослужителя й провідника в нашій Українській Православній Церкві, то заразом й радіємо, що провід нашої Церкви покликав Вас на пост ректора в Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі. Можемо всі сміло сказати, що такі, як Ви, о. Лучак духовні провідники, є Богом даровані для своєї Церкви й свого народу.

Добродійці Юстини, також сердечна подяка від нас усіх. Подяка Вам, за участь в Богослуженнях, а то й в програмах, які відбувалися в нашім домі "Дніпро". Ваша поміч у співі була на славу Божу й на радість нам усім сказала добр. Бойчук.

Перед врученням дарунку для Протопресвітера й добр. Лучак, господиня програми представила діючу голову Товариства Старших "Дніпро" пані Емілію Федорак. Пані Федорак, бувша Лесик, 35 років

За головним столом сидять — зліва доправа: добр. Ольга Бойчук — господиня програми, Емілія Федорак — голова Товариства Старших "Дніпро", добр. Юстина Лучак, протопресвітер Дмитро Лучак, Андрій Мельничук — дяк і уст. голова крайового СУС, Степан Масло — голова дирекції дому "Дніпро" й його дружина Богданна Масло.

тому в Ендрю, Альта була одною з жінок, які приготовляли Дівич Вечір для молодої учительки Юстини Романюк, яка вінчалася тоді з богословом Дмитром Лучаком.

На спомин від Товариства Старших "Дніпро", пані Федорак вручила їм гарну картину з намальованою церквою із Закарпаття. Приємно було всім бачити, що мистець вищезгаданої картини п. Никола Боднар зі своєю дружиною Надією були присутні.

Не можемо обминути й цього, що радісно й приємно було для нас усіх бачити присутню на Службі Божій, на святочному обіді й на програмі поважного віку Єлену Романюк. Вона є найстаршою членкою в Товаристві й також найстаршою мешканкою в домі "Дніпро". Заразом вона і є піонеркою в розбудові релігійного-громадського життя в Канаді. Пані Єлена Романюк, це є 96-літна рідна матуся добродійки Юстини Лучак. Всюди супроводила свою матусю її друга дочка Марія.

Протопресвітер Дмитро й добр. Юстина Лучак, були зворушені такою прощальною гостиною. В імені добр. Юстини й від себе щиросердечно подякував всім присутнім за таку милу, немов би родинну зустріч, хоч вона є і з нагоди нашого від'їзду до Вінніпеґу, сказав о. Д. Лучак.

Молитвою, благословенням і спільним співом "Де згода в родині" завершено вдячність і пошану для Протопресвітера Дмитра й добродійки Юстини Лучак.

Щоб цей день був пам'ятним, то слідуючі члени Товариства Старших Дніпро" зложили свої пожертви на журнал "Промінь". По 30.00 дол.: Єлена Романюк і Євдокія Волчанська. По 25.00 дол. — Марія Шевчук. По 20.00 дол.: Марія Романюк, Марія Чарнецька й Анна Семенюк. По 10.00 дол.: Параскевія Малицька, Богданна Масло, добр. Ольга Бойчук, Катерина Лобос, Анна Сологуб, Анна Гуменна й Ксеня Лакуста. По 5.00 дол.: Марія Григор, Анна Данилович, Марія Гарасимів, Розалія Ґовда, Анна Ґреґорі, Іван Киця, Марія Никифорук, Рахиля Скакун, Параскевія Саламандик і Анна Чорна. Разом — 265.00 доларів. До цього окремо Товариство Старших "Дніпро" пожертвувало — 25.00 дол. на вироблення кліші.

Всім жертводавцям щира подяка, а Протопресвітерові Д. і добр. Юстині Лучак, щасти Боже на новому місці.

О. Б.
Членка Товариства
Старших "Дніпро"

"ЕТИКА"

ХЛОПЧИК питає батька, що це таке етика. Батько пояснює: Ось я і дядько разом ведемо крамницю. Одного дня хтось купує різні речі і кладе на прилавок 10 доляровий банкнот. Мені здавалось, що це п'ятка, і я даю вдачу з п'ятки. Покупець не завважив і вийшов. Аж тоді я спохопився. Отже що я повинен зробити? Чи маю ту зайву п'ятку сховати собі, чи поділитись нею з дядьком? Це етика!

60-літній Ювілей
Йорктон, Саск.

В неділю 30-го серпня 1987 р., заходом відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. відбулось свято 60-літнього Ювілею, його активної діяльности.

Ювілейне Свято започатковано Панахидою за померших членок відділу, яку відправив прот. П. Гнатів у Православній Церкві Св. Преображення. Під час Панахиди членки запалювали свічки на офірнику за упокій відійшовших у вічність членок на протязі 60 років. Слідувала Свята Літургія, під час якої прекрасно співав церковний хор під управою дириґента п. Василя Ґреґорія. Церква була заповнена вірними, гостями з близьких і дальших околиць. По Богослуженню, Всеч. о. Гнатів відправив Молебень за здоров'я членок Союзу. Та за успішний здоровий поступ організації.

З церкви, всі присутні перейшли до Української Православної Авдиторії на Ювілейний Бенкет приготовлений нашими господинями, панями — Єлисаветою Вівчар і Єлисаветою Вілан.

Відповідна до Свята декорація в залі додавала святочний і зворушливий настрій для всіх присутніх. Були традиційні колачики зі свічками на столах; портрети Олени Пчілки і Лесі Українки покриті вишиваними рушниками; вистава архівних образів, альбомів та наукової літератури. Тема дня: "Жіноцтво українське, нас жде нова доба" видніла на передній стіні синіми буквами на білому тлі.

При вході до авдиторії, голова відділу, пані Анна Кучерява, при допомозі Наталі Гишка й Анни Фенюк уквітчували корсажами живих квітів призначених гостей, а пані Анна Головка і Надія Мігайчук доглядали реєстрацію гостей.

За головним столом сиділи: Добр. і о. Прот. Гнатів, добр. і о. др. Г. Удод з парафії Айтуни, Уступивша голова Централі С.У.К. п. Анна Холод, голова Пров. Екзек. на Саск. п. Галя Клапущак, гостя бесідниця пані Галина Мельник Марко, Редактор "Вісника" пан Володомир Марко, добр. Анна Заліщук, голова громади п. Кирило Вінтоник, голова Йорктонського Т.У.С. Юрій Скварчук, членки які мають 60 років членства у Союзі Розалія Стратійчук і

Спів жіночого хору під дириґентурою пана Василя Ґреґорія, під час ювілейної програми.
Сидять за переднім столом зліва направо — пан Володимир Марко, редактор "Вісника"; пані Галина Мельник Марко, наша гостя бесідниця; крайова голова С.У.К., пані Анна Холод; пров. голова С.У.К. на Саск., пані Галя Клапущак; голова місцевого відділу, пані Анна Кучерява.

АМАТОРСЬКИЙ КРУЖОК — під час свята 60-ліття ювілею.
Зліва направо — перша особа (затемно не годин пізнати) в білім наша "бабуня" Анна Головка; Василина Крепякевич, Еленорія Кусей, Орися Клевчук, Анна Гудима, Анна Фенюк, (за нею в чорнім капелюсі Наталя Гишка), Катерина Волощук, добродійка Марія Гнатів — наша режесирка п'єси "За нами сестри", відвернена від нас Левіна Вінтоник, якраз вручила добр. букет живих троянд.

Подвійне Святкування 60-ліття

Редфілд — Річард, Саск.

В неділю 26-го липня 1987 відбулося окружне святкування 60-ліття Союзу Українок Канади округа Норт Бетелфорд разом з відділом ім. Лесі Українки в Редфілд-Річард, Саск., який цього року також святкував своє 60-ліття.

Рано відбулося храмове Богослужження громади Св. Володимира, Редфілд (околиця Домініон), а потім храмовий обід і пообідня ювілейна програма в народньому домі.

На свято прибули членки відділів з Блейн Лейк, Витків, Гефорд і Норт Бетелфорду, як також і гості з різних місцевостий.

Сцена в народньому домі була гарно прибрана смолоскипом та стяжками з назвами всіх відділів в

Членки відділу ім. Лесі Українки Редфілд-Риччард. Зліва направо сидять: Н. Іванчук, О. Ковальчук, заст. ґолови, К. Дмитрук — голова, С. Никифорук — рек. секр., Олеся Плюта-касирка, Другий ряд: Н. Ковальська, О. Никифорук, — кор. секр. Ю. Катеринич, Е. Никифорук, — заст. голови, О. Плюта, З. Ковальська. освіт. рефер. Ю. Кучірка. Відсутня на знимці — Е. Напастюк.

п. Катерина Бортняк, бувші голови відділу: Катерина Курулюк, Петруся Процишин, Анна Цимбаліста, Олеся Піць, Левіна Вінтоник, бувша і теперішна голова п. Анна Кучерява.

Предсідателькою пообідньої програми була членка культ-освітного комітету, П. Семенюк. Вона прочитала щире поздоровлення від бувшої голови відділу, добр. Марії Керніцької з Вінніпегу. Точки програми включали привіти, спів церковного і жіночого хору, коротка історія відділу ім. О. Пчілки, яку опрацювала і прочитала добр. Марія Гнатів. Вона мала приємність покликати і дати признання сумківцям йорктонського Відділу за те, що вони виграли трофей Перепилюків під час крайового З'їзду С.У.С. у Саскатуні минулого літа.

Ювілейна доповідь пані Г.М. Марко дійсно була дана з великим відчуттям і корисною наукою. Встаючи з місць, присутні нагородили її гучними оплесками.

Слідувала п'єса "За нами сестри" в двох діях. Виконана 14-ма членками під умілим проводом режисерки, добр. М. Гнатів.

Відспіванням "Ще не вмерла Україна" закінчено програму дня. Запрошено всіх присутніх на чай, каву і ювілейний торт. При цій нагоді ще мали можливість дружньо провести час.

П. Семенюк

Краяня ювілейого торта: зліва направо — Даруся Ткачук, голова відд. ім. О. Кобилянської у Витків, пані Нємиш — голова відд. ім. Х. Кононенко у Блейн Лейк, Анна Холод — голова Союзу Українок Канади, Савеля Гарах, голова відд. ім. О. Басараб у Гефорд, К. Маліцька, окружна представниця, К. Дмитрук — голова відд. ім. Л. Українки у Редфілд.

Бл. пам. Катерина Сайн

Вінніпеґ, Ман.

У четвер, 6 серпня 1987 р., в своєму домі в Вінніпезі, відійшли у вічність на 89-му році життя Катерина Сайн, вдова по бл. пам. Леонтієві.

Катерина народилася 1898 р. в селі Вальова на Буковині в Західній Україні. До Канади приїхала разом з батьками — Митром і Іхтімою Кіцуль в 1909 р. Родина поселилася недалеко від місцевості Тіодор, Саск. В 1916 р. Катерина вийшла заміж за Леонтія Сайна й обидвоє почали фармерувати в окрузі Вестбрук (Тіодор, Саск.). Вони стали активними членами Української Православної Церкви в Вестбрук, та членами Українського Народного Дому. Катерина була членкою Союзу Українок Канади в Тіодор і в Йорктоні.

В 1949 р. родина Сайнів перенеслася до Йорктону, а в 1951 р. до Силванії. В 1954 р. помер чоловік Катерини, Леонтій, в 1962 р. Катерина переїхала до Вінніпеґу, де жила до своєї смерти.

Катерина Сайн пережила багато втрат в родині. Як було згадано, в 1954 р. помер її чоловік Леонтій; пережила вона теж смерть своїх двох дочок — Розалії Арчібалд і Вікторії Сайн, а також смерть сина Миколи.

Покійна залишила в смутку шість доньок: Дороті Войтко з чоловіком Степаном у Лос Анджелес, Кал., Верна Попович у Тандер Бей, Онт.; Марія Смук у Вінніпезі; Єлисавета Гарт у Флин Флон, Ман.; Анна Гавриш з чоловіком Мирославом (Морисом) в Торонті, Онт. і Наталія Котрел у Ванкувері, Б.К.; трьох синів: Володимира (Валтера) в Вінніпезі, Тараса з дружиною Джін і Ореста з дружиною Шарон у Калґарі. Також залишила в смутку 17 онуків і 14 правнуків.

Панахида по покійній відбулася в п'ятницю 7 серпня, в похоронному заведенню Чапел Лавн, а похорон у суботу, 8 серпня о год. 10-ій рано з похоронного заведення на цвинтар Чапел Лавн Меморіял Ґарденс. Панахиду і похоронні відправи довершив митр. прот. С. Кіцюк.

Вічна пам'ять покійній!

Дочка Марія Смук.

* * *

Родина покійної Катерини щиро дякує всім тим, що зложили пожертви в її пам'ять на інституції поборювання недуги рака, серцевих недух Український Музей Канади, пресу. На журнал "Промінь" у пам'ять Мами склала 100.00 дол. дочка Марія М. Смук.

цьому окрузі. Понад сценою висіла широка синя стяжка із срібним написом: "60-ліття С.У.К. відділу ім. Лесі Українки, Редфілд. 1927 — 1987". Перед сценою стояв столик покритий вишитим обрусом, на котрому спочивали колачі та ювілейний торт, по боках дві золоті свічки, а позаді два кошики живих квітів. На одній стіні була виставка знимок з діяльности нашого відділу (Редфілд) впроводі 60 років існування і присутні з цікавістю їх оглядали.

Програму переводила п. Зірка Ковальська, освітня референтка, ака почалася співом, гимном Союзу, "За нами, сестри." Пані Ковальська привітала присутніх та роз'яснила ціль цього подвійного свята.

Членки відділів Редфілд і Витків відспівали "Лісову пісню" і зараз п. О. Никифорук прочитала історію відділу ім. Лесі Українки з Редфілд, яку написала п. Олеся Ковальська. В цій історії було згадано, що між нами ще є сім членок, які належали до товариства в році основнования, 60 років потому. Їм, голова відділу п. Кароля Дмитрук чіпляла корсажі на знак подяки. Цими членками є Параска Котик, Катерина Маліцька, Югася Підвербецька, Доця Підвербецька, Настя Никифорук, Марія Плюта і Анна Токарик.

Слідували привіти та історії відділів з Витків, Гефорд, Норт Бетелфорд і Блейн-Лейк. Відділ з Ґлесґлин не був репрезентований.

Підчас своєї черги на сцені, членки з Норт Бетелфорд відспівали дві пісні, а відділ з Блейн Лейк з точкою репрезентували діти: Дженефир, Меланія і Доня Цьони та Данилко Пархома, котрі прекрасно відспівали дві пісні: "Чорні очка" і "Чабан". Цим дітям, їх родичам і учителям належиться особливе признання. Діти, це наша будучність і коли вони вже тепер беруть живу участь, то є надія, що коли повиростають то вже будуть готові перебрати громадські обов'язки на свої плечі.

Пані К. Маліцька, окружна референтка, представила головну бесідницю, п. Анну Холод, голову Союзу Українок Канади. Пані Холод промовляла на тему. Союзу, Церква і 1000-ліття хрещення України". П. Евгенія Никифорук подякувала пані Холод за цікаву і поучаючу промову.

Слідувало вшанованння заслужених членок грамотами. О. Никифорук читала біографії, К. Дмитрук чіпляла квітки, а п. А. Холод вручувала грамоти за 25 літ членства — пані Евгенії Никифорук а за 50 літ — пані Олесі Ковальській.

Потім, голови відділів і пані Холод світили свічечки на ювілейному тортові, всі присутні співали "На многі літа", а тоді голови краяли торт.

Отець Стеценко, покликаний до слова, виголосив зворушливу поему про своє юнацьке життя. За це присутні винагородили його ряснми оплесками.

На закінчення програми, членки з Редфілд і Витків відспівали "Сховалось сонце за горою"; пані К. Дмитрук кінцевим словом подякувала всім присутнім, що загостили на свято, а членкам, що так щиро попрацювали, для успішно відбутого свята, спільним співом "До праці" та "Боже щасти її" закінчили святкування.

По програмі, членки видали смачну перекуску. Прихід з цеї перекуски рішено вислати до Централі Союзу на ювілейний фонд (в сумі $100.00) а на вироблення Кліши до Променя $25.00.

За відділ ім Лесі Українки, Редфілд-Річард,

О. Никифорук — кор. секр.

Відзначення членок і чай Відділ ім. Ольги Кобилянської

Суррей, Б.К.

(Поправлений допис, що появився в числі 8, на стор. 23).

В неділю 10 жовтня 1986 р. по Богослуженні у церкві Пресв. Богородиці, членки відділу ім. О. Кобилянської і громадяни перейшли всі до Православного Центру до гарно прибраної залі і застелених столів для чайного прийняття, а також вшанування заслужених членок.

Голова відділу пані Василина Бонар відкрила програму, молитву провів о. Григорій Удод. Голова також представила осіб, що сиділи за головним столом: о. П. Сацевич, голова місцевого округа, настоятель о. Г. Удод і добр. Удод, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок О. Дзюбенко, заст. голови пані А. Кравчук, пані М. Меленко і пані Д. Гемпал. Голова пані Бонар вшанувала голову Пров. Екзек. пані Дзюбенко корсажем і попросила її до слова.

Пані Дзюбенко говорила про обов'язки членок і що кожна повинна належати до церковної громади, а також брати участь у суспільно громадському житті.

Слідувало вшанування за 25-літню активну працю у відділ двох членок: Марію Меленко і Домку Гемпал, які уписалися до відділу 1961 р. Голова пані В. Бонар учепила їм корсажі, а пані О. Дзюбенко, голова Пров. Екзекутиви вручила кожній грамоту і шпильку зі смолоскипом.

Пані Марія Миленко щиро працює, коли її кличуть до помочі, а головно в кухні, де її милу усмішку всім приємно побачити.

Пані Гемпал через стан її здоров'я не може брати на себе тяжчих обов'язків, одначе через довгі роки вона на телефонічнім комітеті і завжди приємно почути її милий голос.

Пані Анелі Кравчук вручено шпильку за 50 із смолоскипом. Пані Кравчук була вшанована почесним членством у 1982 році. Вона но вписалася до Союзу Українок Канади у Сквир Гил, Альберта 1936 р. а у Глендон 1945 р. а в Суррей, Б.К. 1954 р. де займала пост заступниці голови, касирки, секретарки, навчала в рідній школі, брала участь у різних комітетах, а тепер є другою заступницею голови відділу.

Зліва направо: М. Меленко, А. Кравчук і Д. Гемпол

Після вшанування, соціяльний комітет подав смачну перекуску. Всеч. о. П. Сацевич провів молитву подяки, відспівали гуртом "Достойно є".

Пані Марта Лебедович була відсутня під час прийняття, то при нагоді, під час місячних зборів, голова пані В. Бонар причепила їй корсаж і вручила їй грамоту почесної членки.

Пані Лебедович уписалася до Союзу Українок Канади в 1940 році в Роблин, Ман., а 1968 р. в Суррей, Б.К. Пані Лебедович була головою жін. товариства, заступницею, секретаркою, навчала в рідній і недільній школі, провадила сумківський хор, брала участь у різних комітетах, а головно у народному мистецтві через довгі роки й дотепер, до якого вона має замилування. Їй належить похвала за її посвяту і працю.

Зліва Марта Лебедович і М. Бонар

З нагоди вшанування членок, склали свої пожертви по $10.00 на журнал "Промінь" пані: А. Кравчук, М. Гемпал, М. Меленко, М. Лебедович. Жіноче товариство висилає $50.00 на кліші і прес. фонд.

Василина Бонар
голова
М. Боднарчук-Манюк,
реф.

До тих, що не одержали чисел "Променя"

Редакція одержала від читачок певне число зажалень, що не одержали чисел журналу. Вважаємо своїм обов'язком повідомити всіх наших читачок, що журнал — числа серпень, вересень і жовтень надруковано з великим припізненням з причин технічних друкарні за що просимо вибачення. Справа вже налагоджена і журнал буде виходити реґулярно кожного місяця. Коли хтось з читачок досі не одержав згаданих чисел, просимо написати а ми радо вишлемо поштою першої кляси.

Просимо референток, секретарок подавати всякі матеріяли до журналу для поміщування, а головно поспішити на час з висилкою різдвяних привітів.

Редакція

Бл. п. Анна Конічковська

Дня 30-того квітня, рано 1987 року в Шпиталі Меморіал в Содбурі відійшла від нас на вічній відпочинок бл. п. Анна Конічковська з роду (Сорока) Всевишний покликав її до себе до бажанного жнива. В часі, коли наша Св. Православна Церква радісно і весело прославляла Воскресшого Христа пригадуючи всім нам, що коли Ісус Христос Воскрес з із мертвих, то ті всі діти Єдиного Бога також воскреснемо в послідній день.

Анна народилась 25 жовтня 1907 року в селі Ілавча, повіт Теребовля в Україні. Приїхала до Саскачевану 1926 року, по рокові часу приїхала до Монтреалу і тут 30-го серпня 1929 року вийшла заміж за Івана Конічковського (відійшов у вічність 1-го січня 1983 року) і разом працювали при Православній Церкві. 1933 року враз з донечкою Розалією приїхали до Содбури, Онт.

Анна Конічковська дуже активно включалась у праці при новозасновані організації — Союзі Українок Канади. Була однією з перших, яка очолювала відділ Союзу Українок ім. Кн. Ольги в Содбурі при нашій громаді, була його головою. Содбурі до того часу 1951 р. як сестрицтво Церковне розв'язали відділ. Анна враз із своїм мужем Іваном багато потрудилась при організовані і будові Православної Церкви св. Володимира.

Похорон — 2-го травня Св. Божественну Літургію за спокій душі відслужив Прот. Юрій Гнатів в Православній Церкві Св. Володимира та на цвинтарі "Парк Лан". Пан Василь Курилів виголосив останні слова прощання над відкритою могилою.

Після похоронну відбувся обід в церковній залі, де до присутної жалібної громади промовляла пані Анна Курилів, довголітня знайома. Пані Галина Пігурська в коротці спімнула що щира і зичлива праця покійної незабутня. В імені ближчої і дальшої родини внука Христина зложила сердечну подяку присутнім за участь в панахиді та на похороні і тим, що потрудились і прибули для відання пошані покійній бабусі Анні.

Бл. п. Анна залишила в глибокому смуткові свою єдину дочку Розалію, зята Іванна, дві внучки — Христину і Сузан. В Україні сестру Теклю і брата Йосифа, а у Польщі сестру Маринку.

У сороковий день відбулась служба Божа за спокій душі покійної Анни.

Замість квітів на могилу бл. п. Анні Конічковської присутні склали склали 100.00 а родина на пам'ять своєї Мами і бабусі 100.00 дол.

На "Український Голос", "Промінь" і "Жіночий Світ".

Спи спокійно дорогенька
Мамусю, хай Канадська
Земля буде Тобі легкою.

* * *

Подяка

Щиро дякуєм прот. Юрію Гнатів за співчутливу похоронну відправу і промову. Дякуєм пані Галині Пігурській, яка взяла на себе цілий тягар приготовлення похоронного обіду. Дякуєм членкиням при Церкві і від членкині від О.У.К. За обслугу при обіді. Ми також вдячні тим, що несли домовину.

Наша щира подяка всім що взали участь в панахиді, похоронні відправі і замовлення панахиди.

Дочка **Розалія Конічковська Худчак.** Зять **Іван,** внучки **Христина і Сузан.**

Вічна їй пам'ять.

На свіжу могилу...

Палагія Остапчук народилася 27 вересня 1907 в селі Вербівка, повіт Калуш. Галичина. Приїхала до Канади в листопаді 1929-го року до брата Данила Зварича. В 1932-му році одружилася з Теодором Остапчуком, з яким прожила 55 років. Залишила в глибокому смутку синів Василя з дружиною Юзею, та Петра з дружиною Надею, дві внучки — Діяну і Катрусю з мужами, та двох правнуків. Покійна була довгі роки членкою Союзу Українок Канади при Катедрі Святого Володимира, як також членкою Організації Українок Канади, відділ Торонто місто.

Відійшла у вічність по короткій слабості 11-го серпня 1987 в лікарні Торонто Вестерн.

Замість квітів на її могилу, складаємо пожертву на журнал Промінь в сумі 25.00 дол.

Петро Остапчук

МОРОЖЕНИЙ ЙОҐУРТ

В останньому часі американський континент заляв новий продукт, а саме: "морожений йоґурт". Можна його набути в численних магазинах. В порівнянні з морозивом — менше кальорійний, а дуже поживий.

Йоґурт дуже придатний для соусів замість квасної сметани, бо менше кальорійний, як також для більшого смаку, коли залишиться невелика кількість соусу з попереднього дня. — Змішати, додати до смаку приправи — підогріти й полляти м'ясо.

Довкола дому

САЛАТА З ЧЕРВОНОЇ І ЗЕЛЕНОЇ КАПУСТИ

½головки середньої зеленої капусти
½ головки середньої червоної капусти
1 цибулька, посічена
¼ горнятка оцту
1 ложечка оливи
1 ложечка соли
⅛ ложечки перцю
½ горнятка маслянки
Покраяна редька
Потертий жовток з покраяного яйця.

Капусту дрібненько посікти, додати посічену цибулю, вимішати. Змішати оливу з оцтом, заварити, щоб закипіло і вилити на капусту. Додати соли, перцю і маслянку. Вимішати легко. Прибрати пластинками редьки. Потрусити жовтком з вареного яйця.

Цей припис на 8 до 10 осіб.

ЗАВИВАНЦІ З ШИНКИ І ЯБЛУК

2½ горнят варених яблук
½горнятка родзинків (без зернят)
½ горнятка вареного рижу
Трошки соли
10 тонко нарізаних кусників шинки
2/3 горнят готової гірчиці (мостард)
2/3 горнят порічковоо джелі

Відцідити зварені яблука, змішати з родзинками і рижом. Посипати і покласти рівну частину на кожний платок шинки. Розправивиши масу, завинути шинку формою голубців і "заШпилити" шпиличкою від зубів. Вложити на бляшку. Розмішати гірчицю з джелі і помастити цією масою верхи завиванців. Пекти 10 хвилин в огрітій 400й Ф. печі. Подаючи на стіл, прикрасити зеленою петрушкою.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА

Прикрасіть свою суконку українською вишивкою. Білий пояс до білої, або чорної суконки. Взір можна вживати і на декоративну подушку та інше. Вишито яворівкою.

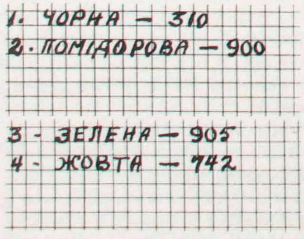

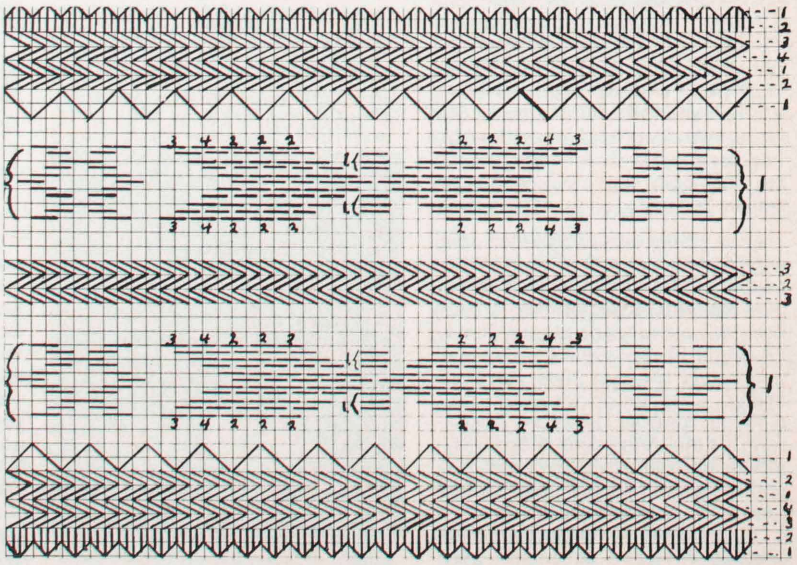

Квіти незабутнім

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері, Б.К. складає $30.00 на нев'янучі вінки у пам'ять довголітніх заслуженихчленок: Марії Колодніцької — упокоїлась на 97-мім році свого життя 18 серпня 1987. Дорін Кук — упокоїлась на 75-тім році свого життя 28 вересня 1987 р.

Вічна їм пам'ять. Родинам висловлюємо щирі співчуття

Марґарета Ременда,
референтка,

———————

"Замість квітів на могилу, нашої дорогої мами, Василини Никіфорук, яка упокоїлась 19-го листопада, 1979 р., посилаємо $25.00 на журнал Промінь.

Син Стефан і невістка
Юлія Никіфорук"

———————

У першу річницю упокоєння дорогого мужа, тата і дідуся, який упокоївся 23 жовтня 1986 року на 72-гому році свого життя, у Смокі Лейку, Альберта, замість китиці квітів на його молигу, складаю 100.00 на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Сумуюча дружина
Елсі Горула

———————

У восьму річницю упокоєння дорогої дружини, мами, бабусі і прабабусі Василини Нікіфорук, яка упокоїлась 19 листопада 1979 р., складаю на нев'янучий вінок в її пам'ять і засилаю $25.00 на журнал "Промінь", якого вона високо оцінювала і любила читати.

Муж Андрій Никифорук з родиною
Норт Бетелфорд, Саск.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих приятелів: Василя Ясінського; Василя і Єлисавети Пастушок (Ксьонжина), як нев'янучий вінок засилаю $25.00 на журнал "Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Анна Кіндрачук,
Єлов Крік, Саск.

———————

У третю річницю упокоєння моїх дорогих родичів, бл. п. Петра і Парані Трачик, складаю в їх пам'ять нев'янучий вінок і засилаю пожертву $25.00 на журнал "Промінь".

Анна Кіндрачук,
Єлов Крік, Саск.

———————

На свіжу могилу дорогої Марії Войтович — упокоїлась 22 жовтня цього року в її пам'ять складаємо $15.00 на живі квіти для журналу "Промінь" Вічна їй пам'ять.

Петро і Юзефія Друль,
Ґеня Матієшин
Овкбирн, Ман.

———————

Відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської у Витків, Саск. Замість квітів на свіжу могилу бувшого сумківця, Стефана Токарика — упокоївся 10 листопада 1987 р. на 62 р. свого життя, в його пам'ять засилаємо $10.00 на Промінь. Висловлюємо щирі співчуття дружині Гані, дітям та всій родині.

Ганя Іванчук,
секр.

———————

У першу річницю упокоєння, складаю невянучий вінок у пам'ять моєї дорогої приятельки Марії Свіклевич — упокоїлась 13 листопада 1986 р. в Едмонтоні, висилаю 10 дол на журнал "Промінь" Вічна їй пам'ять.

Марія Лазарук, Едмонтон

———————

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Редакція і Централя Союзу Українок звертається з проханням до хвальних зарядів і членства відділів у справі святочних привітань до журналу "Промінь".

Не всі відділи мають референток, які так само потребують рішення заряду. Різдвяні привіти помагають журналові морально і фінансово та виявляють силу організації. Кожний відділ обов'язково повинен мати святочний привіт в своїому журналі.

Це треба робити завчасу, бо треба мати розподіл святочного матеріялу на Різдво. Хочемо, щоб число вийшло завчасу. Тому просимо хвильку уваги журналові.

Ціни на привіти так $35.00 за ¼, $60.00 за ½ і $100.00 за цілу сторінку. Привітайте своїх рідних, друзів у світі та в Україні. Взірці привітань знайдете в різдвяних числах.

З нагоди Різдва Христового передплатіть журнал своїм близьким друзям. Це буде найбільш цінним подарунком, який буде прибувати до них 11 разів у рік. Подаруйте передплату на журнал з нагоди ювілею подружжя, на весільний дарунок молодятам та інше.

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник
для дітей
СВІТАНОК
Видання Української Двомовної Асоціяції
в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади
на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

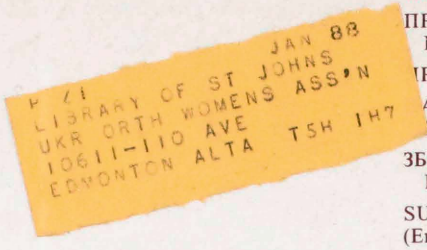

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

БЛИСКУЧА ЗОРЯ, КНЯЖНА АННА ВСЕВОЛОДІВНА, Митр. Іларіон ..... $ .25

ПРОГРАМА, УСТРІЙ І ЗАВДАННЯ 2.00

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус
(Feast) DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) 7.00

ІСТОРИЧНІ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,

2ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко

УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький

3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейван
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 20.00

50-РІЧЧЯ ЗДОБУТТЯ ГРОМАДСЬКИХ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ, д-р Г. Янішевська ... .75

UKRAINIAN HOLOCAUST OF 1933, Wasyl Hryshko (English only) 6.00

UKRAINIAN CANADIAN — SUK (English only) 12.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 20.00

ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 5.00

ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 5.00

ЗА НАМИ СЕСТРИ, Анна Звоздецька 2.50

CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 6.50

LESYA UKRAINKA — LIFE AND WORK, KUK (English only) 7.50

ПРОГРАМИ

ПРОГРАМА НА СВЯТО Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, С.У.К. 2.00

ПРОГРАМА НА СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА 2.00

А КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 10.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 2.00

SUS IT'S MEANING AND SIGNIFICANCE (English) 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К 3.00

ПРОГРАМА ДЛЯ САДОЧКІВ, С. Магус 5.00

ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, Союз Українок Канади 5.00

ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ, С.У.К. 3.00

ПІДРУЧНИК ДЛЯ НАДЗІРНОЇ РАДИ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК, С.У.К. 10.00

ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний-Угорчак 2.00

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ "ЮНИЙ СКОМОРОХ" 5.00

Я ВЕРНУСЯ, О. Крамар ..... .50

ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 2.00

ДИВИСЬ, СЛУХАЙ, ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00

ЗОЛОТИЙ ЧЕРЕВИЧОК, Прот. С. П. Симчич 3.50

РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 3.00

ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 8.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 8.00

ОЙ ЩО ТО ЗА ШУМ, Л. Гулуцан 9.00

СНІГОВА ПІСНЯ, Л. Гулуцан 9.00

EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 5.00

СУК ПРАПОРИ (FLAG) 25.00

СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 25.00

SMOLOSKYP'S 17.00

SPOON'S WITH SMOLOSKYP 7.00

HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 5.00

Please add 15% for Provincial Sales Tax and Postage and Handling Charges.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1